Plângerile lui Ieremia

Serie de articole

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

soundwords.de/ro/a11838.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Cuprins

Prefaţă 3
Introducere 5
Capitolul 1 13
Capitolul 2 25
Capitolul 3 38
Capitolul 4 55
Capitolul 5 64

Prefaţă

Dacă este vreo carte în Biblie care este citită numai o singură dată în proverbialul an jubiliar, atunci aceasta este cartea Plângerile lui Ieremia.

Titlul sună puţin atrăgător, căci noi oamenii suntem înclinaţi să ne dăm la o parte dinaintea a tot ce ne-ar putea apăsa. Ne agăţăm cu orbire nebună de visul nostru copilăresc, că fericirea s-ar putea obţine fără eforturi. Când a trecut copilăria şi pornim în viaţă, este totuşi necesar să ne dezobişnuim de această dorinţă de a obţine fericirea fără să facem eforturi. În confruntarea cu situaţiile reale şi de neevitat ale vieţii devenim apoi prin harul lui Dumnezeu capabili pentru o bucurie matură şi de durată.

„Happiness" (a fi fericit) depinde de ceea ce „happens" (are loc, se petrece). Bucuria depinde de bogăţiile noastre spirituale veritabile şi continuă să existe neschimbabilă, orice s-ar întâmpla.

Plângerile lui Ieremia vor să facă cunoscut această valoare. Până la versetul 21 al capitolului 3 nu se găseşte nici o sclipire de speranţă. Într-adevăr, cauza întristării fără margini a lui Ieremia nu ne mai priveşte, şi multe secole au făcut să ia naştere o prăpastie aproape de netrecut între el şi noi. Şi cu toate acestea plângerea lui vorbeşte o limbă universală, deoarece ea descrie cu cea mai mare simplitate durerea omenească cea mai profundă şi o scoate în evidenţă cu suspine. Este o vorbire, pe care o înţelege oricine care a făcut experienţe amare.

Aşa scrie A.F.S. Pollock într-un articol despre această carte şi prin aceasta arată pe deplin cauza pentru care această carte este nu

numai puţin cunoscută, ci probabil este chiar evitată inconştient de cei mai mulţi. Dar dacă vrem să pricepem mai bine suferinţa noastră sau a fraţilor noştri şi a surorilor noastre, ar trebui să ne ocupăm şi cu această carte. Atunci vom constata că şi această carte ne face cunoscut ceva despre Domnul Isus şi că noi citim acolo despre simţăminte pe care le găsim numai în puţine alte locuri în Cuvânt.

Aici am publicat online în mai multe capitole o serie de prelegeri preţioase ale lui W.J. Ouweneel, care ne ajută la preocuparea cu această carte. Prelegerile au fost ţinute la 25 şi 26 mai 1991. Pentru ca stilul prelegerii să fie bine cunoscut, textul a fost numai puţin prelucrat.

Tradus de la: Das bedrückende Buch

Traducere: Ion Simionescu

Introducere

Introducere

Tema, pe care o vom avea înaintea noastră în seara aceasta şi mâine seară, dacă va îngădui Dumnezeu, dragi prieteni, se ataşează foarte clar şi precis la tema din seara trecută. În seara trecută am tratat ultimul capitol al cărţii 2 Împăraţi, unde am văzut distrugerea Ierusalimului sub mâna babilonienilor. Despre această distrugere sunt compuse aceste cinci cântări, căci avem a face cu poezia şi cu cinci cântări diferite în concordanţă cu cele cinci capitole ale cărţii acesteia. Cinci cântări referitoare la distrugerea Ierusalimului. Cartea aceasta este numită *eka* în ebraică. Acesta este primul cuvânt al cărţii; aceasta este o obişnuinţă iudaică, şi la cele cinci cărţi ale lui Moise este la fel. *Eka* înseamnă „cum”. Acesta este primul cuvânt al cărţii. La fel încep şi capitolul 2 şi 4. De fapt are sensul „vai, cum”. Vai, cum stă singuratică cetatea cea plină de popor!, şi aşa mai departe. Un alt nume în ebraică este *kinot*, aceasta înseamnă „tânguire”. La fel se numeşte cartea şi în greacă: *treneu*, şi aşa a preluat traducerea latină: *lamentaziones*. În aceasta se recunoaşte numele aceste cărţi şi în engleză şi franceză, şi Luther a tradus literalmente acest nume în germană cu „Klagelieder”. Aceasta înseamnă ca şi „bocet permanent”.

Deci sunt cinci cântări. În această carte avem a face cu unul din cele cinci suluri de sărbătoare ale lui Israel. Israel a împărţit Vechiul Testament altfel decât noi. Şi din grupa a treia, aşa-numitele scripturi, spre deosebire de profeţi şi Lege, face parte o grupă de cinci Megilot; acestea sunt sulurile de sărbătoare, care au fost citite la cele cinci timpuri de sărbătoare diferite ale lui Israel. Din acestea fac parte şi Cântarea Cântărilor, Rut, Estera şi Eclesiastul. Această carte a Plângerilor lui Ieremia a fost citită şi mai este încă citită întotdeauna în sinagogi în ziua a noua a lunii App sau Aph. Aceasta

este luna a cincea, aceasta este luna despre care am citit ieri seară, în care a avut loc marele incendiu al Templului. În această zi, care a fost introdusă foarte târziu ca zi de doliu, Israel gândeşte şi astăzi la distrugerea atât a primului Templu cât şi la a celui de-al doilea Templu, de către romani. Astfel această carte este citită întotdeauna ca amintire la cele petrecute. Tradiţia spune că această carte a fost scrisă de Ieremia, cu toate că, cartea însăşi nu spune absolut nimic în privinţa aceasta. Dar este o tradiţie veche, aceasta se găseşte deja în titlu, atât al traducerii vechi în greacă – Septuaginta – cât şi în traducerea latină. Dar prin aceasta nu s-a dovedit încă, şi parţial se are impresia, în mod deosebit în capitolul unu şi capitolul cinci, că aceste cântări au fost scrie la mult timp după distrugere. Însă nu se poate dovedi aceasta. Şi cu siguranţă nu se poate dovedi că nu Ieremia a putut scrie aceste cântări. În orice caz este o tradiţie veche şi stabilă. Însă acest lucru nu este important. Important este că Duhul Sfânt ne-a lăsat această carte.

Conţinutul Plângerilor

Şi prin aceasta ajungem la întrebarea, ce are această carte veche – care probabil pentru iudei este foarte importantă, căci ea le aminteşte de pierderea Templului lor -, ce are această carte să ne spună nouă. Ne-am putea mai întâi gândi, pentru a ne introduce în însemnătatea acestei cărţi pentru noi, care este conţinutul. Doresc să rezum conţinutul acestei cărţi în trei cuvinte cheie. Şi acestea sunt: plângere, căinţă şi rugăciune.

Plângere

Mai întâi este o *plângere*. Noi spunem deseori: omul nu trebuie să se plângă. Însă omul are voie să plângă. Noi avem o carte întreagă cu plângeri. Şi noi găsim în Scriptură astfel de plângeri şi în alte ocazii. Mulţi psalmi sunt psalmi de plângere. Capitolul 5 din această carte are de exemplu de fapt şi acest fel al unui psalm de plângere. Depinde de felul cum se plânge şi cum exprimi plângerile, cu ce fel de gândire. Dar ai voie să te plângi lui Dumnezeu, când eşti în suferinţă. Aici vedem şi găsim plângeri, inspirate de Însuşi Duhul Sfânt; lucrate de Duhul în inima unui om care plânge şi a unui popor care plânge. Însă plângerea nu trebuie să rămână niciodată la ea

însăşi. Plângerea trebuie să conducă la ceva. Ar trebui să conducă, să te întrebi: De ce sunt eu în astfel de împrejurări? Care este intenţia lui Dumnezeu cu viaţa mea? Şi nu întotdeauna în viaţa noastră este cazul, că suferinţa este urmarea păcatelor noastre, desigur este o urmare a păcatului în general în lumea aceasta. Dacă nu ar exista o putere a păcatelor, atunci nu ar fi nici împrejurări nenorocite. Însă aici în cartea aceasta este foarte clar: poporul plânge distrugerea Ierusalimului, însă el ştie foarte bine din ce cauză a venit această distrugere. Şi partea credincioasă, rămăşiţa credincioasă din popor plânge în această carte nu numai distrugerea, ci şi păcatele proprii, care au condus la această distrugere.

Căinţa

Şi astfel această plângere conduce la *căinţă*, şi acesta este al doilea cuvânt cheie. Poporul se pleacă sub judecata lui Dumnezeu, se smereşte; în loc de căinţă se poate spune: smerenie. El se face mic – aceasta înseamnă de fapt cuvântul – înaintea lui Dumnezeu. Este o plângere rostită înaintea lui Dumnezeu, înaintea feţei Sale. O plângere care conduce la căinţă.

Rugăciune

Şi apoi, în al treilea rând, şi la *rugăciune,* la o rugăciune de o formă deosebită: o rugăciune pentru sine însuşi – şi aceasta este permisă – şi o rugăciune, ca Domnul să schimbe captivitatea lui Israel şi să aducă răscumpărare, eliberare, binecuvântare şi mântuire pentru poporul Său, reînviorare. Şi de asemenea şi o rugăciune pentru vrăjmaşi. Într-adevăr, vrăjmaşii erau instrumente în mâna lui Dumnezeu, ca să aducă această judecată. Însă aceasta nu înseamnă, că aceşti vrăjmaşi erau mai buni decât poporul acesta. Şi felul în care vrăjmaşii s-au comportat faţă de acest popor, era aşa de rău, că ei au depăşit cu mult ceea ce Dumnezeu le-a încredinţat să facă. Şi de aceea rugăciunea în această carte poate exprima ca Dumnezeu să aducă aceeaşi judecată şi peste vrăjmaşii poporului. Vom vedea aceasta de la sine.

Importanţa plângerilor

Plângere, căinţă şi rugăciune: aceasta ne ajută acum să înţelegem ce are să ne spună această carte, la ce ne foloseşte această carte. În primul rând, la modul cel mai general şi cel mai practic. Doresc să numesc două înţelesuri practice şi două înţelesuri profetice. În total patru înţelesuri ale acestei cărţi pentru noi personal.

Primul înţeles

Mai întâi un înţeles foarte general, practic, pentru aceasta nici nu trebuie să se intre în detalii: acesta este, că *fiecare, care era întristat într-o astfel de carte, ca şi în mulţi psalmi, a găsit un compătimitor, care de asemenea era întristat,* care a adus plângerea sa înaintea lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu a preluat aşa de detaliat aceste plângeri în Scriptură spune foarte mult: înseamnă că Dumnezeu aude plângerile noastre şi nu le uită. În Psalmul 56 este un cuvânt minunat, că Dumnezeu pune lacrimile noastre în burduful Său. Faptul că Dumnezeu le păstrează, le adună, la Sine, lacrimile alor Săi nu se pierd, ele sunt toate înregistrate de El. Şi astfel mulţi întristaţi pe parcursul secolelor au găsit în unii psalmi precum şi în această carte exprimări pentru plângerile lor, ca să exprime plângerile lor înaintea lui Dumnezeu. Şi cuvintele, pe care le foloseşti pentru propriile plângeri, să le regăseşti într-o astfel de carte, aceasta are în sine deja efect mângâietor. Alţii au plâns înainte de noi, cu multe secole înaintea noastră. Acesta este primul înţeles practic. Însă acesta este situat cam la suprafaţă.

Al doilea înţeles

Al doilea înţeles este, că noi găsim în această carte nu plângerea unui popor păcătos, a poporului rău. Nu sunt aceia care nu vor să aibă a face cu Dumnezeu, care de fapt au meritat mai degrabă judecata. Pe aceştia nu-i auzim aici. Sunt credincioşi; necredincioşii nu scriu nici o carte în Scriptură.*Credincioşii exprimă aici plângerile lor. Însă credincioşii din Israel nicidecum nu au meritat judecata.* Desigur şi ei au fost păcătoşi. Şi aceasta este exprimat de

asemenea în această carte, că ei nu se simţeau mai buni. Dimpotrivă, ei se fac asemenea lui Daniel, Daniel 9, una cu starea păcătoasă a poporului. Ei se ştiau a fi una cu tot poporul şi vorbesc ca şi cum ei înşişi ar fi păcătuit. Şi cine ar putea spune, că el niciodată nu a păcătuit? Ei se fac astfel una, însă ei sunt şi rămân rămăşiţa credincioasă, peste care judecata niciodată nu ar fi venit, dar care trebuie să sufere împreună cu tot poporul. Aceasta este o diferenţă, de exemplu, faţă de cartea Iov. Această carte exprimă desigur, aceasta încă nu am amintit, în chip minunat plângerea unui om care se află în împrejurări nenorocite. Însă diferenţa mare este, că Iov este singur, care se poate întreba înaintea lui Dumnezeu: Pentru ce trebuie eu să îndur toate acestea, ce I-am făcut eu, că El mă lasă să sufăr în felul acesta? Aceasta este o întrebare care nu poate fi pusă în felul acesta în cartea aceasta, căci aici poporul ştie foarte bine pentru ce el trebuie să sufere. Dumnezeu a trebuit să aducă judecata peste popor, deoarece el era un popor îngrozitor de păcătos. El a meritat judecata. Şi este tocmai rămăşiţa credincioasă, care recunoaşte aceasta în numele poporului întreg şi mărturiseşte înaintea lui Dumnezeu, depune mărturie. Însă totodată prin aceasta plângerea lor capătă o profunzime deosebită, că ei ca nevinovaţi trebuie să sufere împreună cu cei vinovaţi.

Al treilea înţeles

Şi aceasta ne conduce la al treilea înţeles, direct la înţelesul profetic al acestei cărţi. Când ne gândim la rămăşiţa credincioasă, atunci ne gândim în mod deosebit la rămăşiţa credincioasă a viitorului apropiat. Aceasta este rămăşiţa credincioasă, care va suferi cândva în chip îngrozitor cu întreg poporul în timpul necazului cel mare, care va veni peste Israel, peste Iuda, peste Ierusalim. De ce vine acest necaz mare peste popor? Deoarece el a meritat acest necaz, această judecată. Dar şi acolo *va fi o rămăşiţă credincioasă, care s-a căit, care de fapt nu ar mai trebui să sufere judecata, dar suferă împreună cu poporul vinovat, necredincios, rău,* care slujeşte lui antihrist. Avem aceasta deseori – nu putem acum reda aici toate – în unele cărţi profetice, gândul acesta, că o rămăşiţă credincioasă se află în mijlocul poporului şi suferă nevinovată împreună cu cei vinovaţi.

Al patrulea înţeles

Şi aceasta ne conduce la al patrulea înţeles, la al doilea înţeles profetic. Şi acesta este, că *Duhul Domnului Isus Hristos Îşi înalţă glasul în această carte*. Cunoaştem aceasta din mulţi psalmi, cum Domnul Isus Se face una cu această rămăşiţă credincioasă. În adevăratul sens al cuvântului şi El a suferit pe pământul acesta. El a suferit în Duhul nu numai cu poporul, cu rămăşiţa credincioasă a viitorului, suferinţele Lui erau unice. El a suferit şi *pentru* poporul Său. Aceasta este altceva. Aceasta merge mult mai departe. Dar El a suferit nu numai *pentru* popor, El a suferit în Duhul şi *cu* poporul Său. El a pătruns în Duhul în simţămintele rămăşiţei credincioase din viitor. El Se face una cu ei. El a simţit ce înseamnă să trebuiască să suferi ca nevinovat în mijlocul unui popor vinovat. El cunoaşte aceasta, El ştie aceasta.

Fratele Darby a descris în cărticica sa despre suferinţele lui Hristos aşa de minunat aceste suferinţe, acest fel cu totul deosebit de suferinţe, la care mulţi creştini niciodată nu s-au gândit încă în viaţa lor. Acest fel de suferinţe, că Domnul Isus a pătruns în Duhul în simţămintele rămăşiţei în timpul necazului cel mare. El S-a făcut una cu această rămăşiţă. Se vede aceasta în unii psalmi; mă gândesc de exemplu la Psalmul 88, unde uneori se aude foarte clar Domnul. Aşa este redat şi în Noul Testament. Şi în alte locuri se aude foarte clar rămăşiţa. Şi limitele nu sunt uşor de stabilit. Cele două glasuri se unesc; Duhul Domnului Se uneşte cu rămăşiţa credincioasă, aşa că în unele versete glasurile lor nicidecum nu se pot deosebi. Şi aceasta este măreţia în această carte a plângerilor. Este suferinţa rămăşiţei credincioase, din timpul acela al distrugerii Ierusalimului, şi profetic a rămăşiţei credincioase a necazului cel mare, care va veni în curând peste Iuda, şi în aceste suferinţe, în plângerile lor, dar şi în rugăciunea lor, auzim şi glasul Domnului Isus. Uneori foarte clar, dar niciodată despărţit de rămăşiţă. Întotdeauna este glasul rămăşiţei, dar Domnul Isus în suferinţele Sale S-a făcut una cu această rămăşiţă, aşa că uneori glasul Lui se aude foarte clar, că primul lucru, la care ne gândim – când citim unele versete -, este, că este glasul Domnului Isus, cu toate că este încă glasul rămăşiţei.

Forma acrostih

Să mergem la primul capitol, la acest prim cântec. Deja la început stă o remarcă referitoare la forma foarte deosebită a acestor cântări. Adnotarea spune: În ebraică primele două cântări, deci Plângerile 1 şi 2 (Plân. 1; 2), constau din strofe de trei rânduri, cu excepţia Plângerile 1.7 şi 2.11 (Plân. 1.7; 2.11), ale căror litere de început sunt în ordinea alfabetică. – Noi numim aşa ceva un acrostih. Acesta este o cântare la care rândurile de început încep cu o anumită literă, şi toate aceste litere alcătuiesc un anumit model. Şi acest model este aici alfabetul. Avem aici în capitolul 1, precum şi în capitolul 2, exact 22 de versete - alfabetul ebraic are 22 de litere. Versetul 1 începe cu Alef, versetul 2 cu Bet, versetul 3 cu Gimmel, şi aşa mai departe. Sunt deci în total 22 de litere. Fiecare verset constă din trei rânduri. Se poate vedea aceasta – cu regret în traducere nu este redat aşa -, dar se poate uşor diferenţia, că aproape toate versetele sunt din trei rânduri.

Pentru ce s-a ales această formă artistică? Nu fiecare plângere este o plângere poetică. Poezia este o formă cu totul deosebită, plângerea, dar şi o cântare de laudă sau de orice altă formă, au efect deosebit de marcant asupra noastră. Şi în mod foarte deosebit prin această formă se face cunoscut un mesaj cu totul deosebit. Avem aceasta nu numai aici, avem această formă artistică şi în şapte Psalmi diferiţi. În Psalmul 9 şi 19, 25, 34, 37 şi aşa mai departe, găsim acelaşi lucru; se vede aceasta şi în adnotările de la Psalmi, că şi acolo sunt 22 de versete sau jumătate, 11 versete. După aceea fiecare jumătate de verset începe cu litera care urmează succesiv.

De ce această formă artistică? Alfabetul conţine toate literele unei limbi. Prin aceasta este inclusă de fapt toată limba. Şi de ce este aşa? Deoarece este nevoie de întreaga limbă omenească şi de fapt nu ajunge, ca să exprime anumite lucruri. Cuvântul veşnic al lui Dumnezeu S-a plecat spre noi şi ca să zicem aşa S-a stabilit. Este greu să exprimi aceasta în limba omenească, cu toate îngrădirile limbii omeneşti; nu este o limbă cerească, nu este o limbă îngerească, este o limbă a oamenilor: ebraica. Dar limba omenească este limitată; aceasta este un lucru minunat: Cuvântul nelimitat, nesfârşit de veşnic se stabileşte într-o limbă omenească limitată. Şi aici este folosit tot alfabetul, toată limba omenească este

inclusă aici. Şi prin aceasta se spune, că este necesară întreaga limbă omenească pentru ca în acest caz să se exprime suferinţele, în alte cazuri adorarea, sufletelor, orice ar fi. Se foloseşte o limbă omenească limitată ca să se descrie ce este nelimitat, ce este nespus de adânc sau nespus de mare. Eu cred că acesta este sensul pentru care Duhul Sfânt foloseşte aici această formă artistică deosebită.

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (Einführung)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu

Capitolul 1

Versete călăuzitoare: Capitolul 1

Capitolul 1 se împarte exact în două părţi: versetele 1 până la 11 şi apoi versetele 12 până la 22. Aceasta nu este întotdeauna aşa, dar aşa este aici în primul capitol. În versetele 1-11 avem o descriere generală a distrugerii sau mai bine spus – şi aceasta este valabil pentru întreg capitolul – este o descriere a stării nenorocite după distrugere. Se descrie viaţa din ţară, după ce a avut loc distrugerea. O oarecare perioadă mai lungă de timp după această distrugere. De aceea unii s-au îndoit că Ieremia ar putea fi scriitorul – Ieremia s-a mutat în Egipt relativ curând după distrugere împreună cu o mare mulţime de popor. Ei bine, aceasta nu exclude complet posibilitatea. Este starea acelor puţini din popor, care au rămas. Marea mulţime a fost dusă în Babilon, o altă mulţime dintre cei rămaşi s-au dus apoi în Egipt. Foarte puţini au rămas în ţară. Şi aceşti puţini sunt descrişi în acest capitol.

Vers. 1-2

> **Plângerile 1.1,2:** Cum stă singuratică cetatea cea plină de popor! A ajuns ca o văduvă, ea, care era măreaţă printre naţiuni! Cea care era prinţesă printre provincii a ajuns să plătească tribut! Plânge amarnic noaptea şi lacrimile ei sunt pe obrajii ei; din toţi iubiţii ei nu este nici unul care s-o mângâie. Toţi prietenii ei s-au purtat cu necredincioşie faţă de ea; i-au devenit vrăjmaşi.

Mai întâi în versetul 1 este descrisă această cetate cu mult popor ca o văduvă. Din punct de vedere profetic are cea mai mare însemnătate: o văduvă şi-a pierdut soţul, şi de aceea Dumnezeu foloseşte această imagine ca să spună mai târziu Ierusalimului: Tu nu vei mai fi o văduvă. Isaia 54 este un exemplu frumos, când

Dumnezeu Se îngrijeşte iarăşi de această cetate, şi legătura veche, pe care El o avea cu ea, este refăcută, aşa că ea nu mai este o văduvă. Aici ea stă singură, fără soţul ei, fără Dumnezeul ei. Cea mare între naţiuni, prinţesa printre provincii a ajuns să plătească tribut! Ea este înrobită, aceasta înseamnă că a ajuns supusă altor puteri. Ea plânge cu amar noaptea, şi lacrimile sunt pe obrajii ei; ea nu mai are nici un mângâietor printre cei care au iubit-o.

De patru ori avem gândul acesta în acest capitol, că ea nu are mângâietori. Cel mai greu pentru omul care se plânge, este să găsească cuvinte de mângâiere. Şi ea nu le găseşte, în mod deosebit nu le găseşte la aceia care odinioară erau prietenii ei. Aceştia erau popoarele păgâne cu idolii lor. Ezechiel 23 este capitolul cel mai impresionant din cărţile profetice, unde noi găsim această stare, că poporul sufere, nu, unde poporul prin păcatele lui, prin legăturile lui păcătoase, legături cu taurii lor, *trebuie* să sufere, în cele din urmă sub judecata lui Dumnezeu. Ea se comportă ca o curvă. Aceştia sunt concubinii ei, aceste popoare păgâne cu idolii lor. Toţi prietenii ei s-au comportat cu necredincioşie faţă de ea, ei au devenit vrăjmaşii ei.

Versetul 3

> **Plângerile 1.3:** Iuda s-a dus în captivitate sub suferinţă şi muncă grea. El locuieşte printre naţiuni, nu găseşte odihnă. Toţi urmăritorii lui l-au ajuns în mijlocul strâmtorărilor.

Iuda a emigrat din cauza sărăciei. Aceasta a avut deci loc după ce mulţimea mare a plecat în Babilon. Şi din cauza obligaţiilor de a servi, căci locuia între naţiuni, nu a găsit odihnă; urmăritorii lui l-au ajuns în strâmtorările lui.

Versetul 4

> **Plângerile 1.4:** Drumurile Sionului sunt pline de jale, pentru că nu este nimeni care să vină la adunarea de sărbătoare. Toate porţile lui sunt pustiite; preoţii lui suspină, fecioarele lui sunt întristate şi el însuşi este în amărăciune.

Noi aproape că nu ne putem imagina aceasta. Întreaga ţară era aproape goală; numai ici şi colo era cineva. Drumurile sunt prezentate aici ca oameni care jelesc. Aceste drumuri au cunoscut mulţimea mare de popor, care de trei ori pe an se suia la Ierusalim la timpurile de sărbătoare ale Domnului. Şi acum aceste drumuri jelesc, deoarece nimeni nu vine la sărbătoare. Nu mai este nimic de sărbătorit – Templul este distrus. Şi este cu atât mai frumos, că Ţefania 3 ne face cunoscut, că ei, care jelesc din cauza adunării de sărbătoare, şi anume, pentru că aceste sărbători nu mai au loc, vor avea parte cândva din nou de timpurile de sărbătoare în Ierusalimul reconstruit din viitor. Toate porţile lui sunt pustiite, preoţii lor suspină; fecioarele lor sunt întristate, şi ei înşişi sunt în amărăciune.

Versetul 5

> **Plângerile 1.5:** Potrivnicii lui i-au devenit cap, vrăjmaşii lui prosperă, pentru că Domnul l-a întristat, din cauza mulţimii fărădelegilor lui. Pruncii lui s-au dus în captivitate înaintea potrivnicului.

Aici avem prima afirmaţie credincioasă din gura poetului, nu încă din gura cetăţii însăşi, ci din gura poetului: că judecata lui Dumnezeu a venit asupra Ierusalimului din cauza fărădelegilor lor. Pruncii lui s-au dus în captivitate înaintea potrivnicului. În această carte se vorbeşte foarte mult despre copii, despre sugari, despre tineri. Şi în situaţii grele, inimile noastre se îndreaptă în primul rând spre copiii noştri, spre tinerii noştri, care în mod deosebit cad pradă în astfel de împrejurări. Vom avea ocazia să revenim la aceasta.

Versetul 6

> **Plângerile 1.6:** Şi toată splendoarea ei s-a dus de la fiica Sionului. Căpeteniile ei au ajuns ca cerbii *care* nu găsesc păşune şi au fugit fără putere înaintea urmăritorului.

Şi de la fiica Sionului s-a dus toată splendoarea; căpeteniile ei – să ne gândim la Zedechia, ca aseară – au devenit ca cerbii, care nu găsesc păşune şi fug fără putere înaintea urmăritorilor. Am văzut

cum a fugit Zedechia cu căpeteniile lui şi care apoi au fost totuşi prins, luat captiv şi orbit.

Vers. 7-8

> **Plângerile 1.7-8:** Ierusalimul, în zilele suferinţelor lui şi rătăcirilor lui îşi aminteşte de toate lucrurile lui plăcute care erau în zilele de demult. Când a căzut poporul lui în mâna vrăjmaşului şi nu era cine să-l ajute, l-au văzut vrăjmaşii, au râs de pieirea lui. Ierusalimul a păcătuit greu. De aceea a ajuns ca un *lucru* necurat. Toţi câţi l-au onorat îl dispreţuiesc, pentru că i-au văzut goliciunea, şi el însuşi suspină şi se întoarce cu spatele.

Ierusalimul a păcătuit greu, de aceea el a devenit ca o necurată {de fapt, o necurăţie; la fel şi în Plângerile 1.17); toţi cei care îl onorau, îl dispreţuiesc, deoarece ei au văzut goliciunea lui. Acesta este aproape tabloul cel mai îngrozitor, care se poate imagina. Cetatea este văzută aici încă ca o femeie. Ea este o văduvă (Plân. 1.1). Aici ea este văzută ca o femeie în necurăţia ei morală. Şi nu numai aceasta. Aceasta este deja necurat, dar ea este văzută aici ca fiind goală, ca o femeie dezbrăcată în necurăţia ei morală, aşa că toţi care o văd se întorc cu dispreţ. Şi:

Versetul 9

> **Plângerile 1.9:** Necurăţia lui era în poalele lui. Nu şi-a adus aminte de sfârşitul lui; şi s-a înjosit în chip uimitor; nu este cine să-l mângâie: „Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmaşul s-a înălţat!“

El nu s-a gândit care îi va fi sfârşitul. Şi prin lucrările de putere ale lui Dumnezeu, aceasta este nu numai favorabil, aceasta poate fi şi foarte nefavorabil. În sensul nefavorabil al cuvântului, el a ajuns prin lucrările de putere ale lui Dumnezeu în starea în care se află acum. Nu este nimeni, citim pentru a doua oară, care să-l mângâie. Şi apoi pentru prima dată auzim cuvântul scurt „ei” sau în acest caz „mea”. Aici vorbeşte poetul. Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că

vrăjmaşul s-a înălţat! Însă poetul se face aici în acest caz una cu cetatea.

Trebuie întotdeauna să diferenţiem foarte exact în această carte ce vrea să se spună prin cuvântul scurt „eu” sau „mea”: aici este cetatea, cea care vorbeşte. Poetul pune cuvintele acestea în gura cetăţii. Şi ea spune: Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmaşul s-a înălţat! De trei ori citim aceste cuvinte în capitolul acesta: Vezi, Doamne! Şi este o oarecare intensificare în ele, căci aici este încă de fapt pe o treaptă foarte de jos: vezi, Doamne, ce fac vrăjmaşii! Vezi cum se dau mari, cât de mândri şi aroganţi sunt, pentru că le-a reuşit să distrugă Ierusalimul.

Versetul 10

> **Plângerile 1.10:** Vrăjmaşul şi-a întins mâna peste toate lucrurile lui plăcute; pentru că el a văzut intrând în locaşul său cel sfânt naţiunile despre care Tu poruncisei să nu intre în adunarea Ta!

Aici se vorbeşte iarăşi despre cetate. Căci ea a văzut că naţiunile au intrat Sfânta Sfintelor a ei. De nesuportat pentru un iudeu, un iudeu credincios, pentru care Sfânta Sfintelor era aşa de curată şi de sfântă ca Dumnezeu Însuşi! În Ezechiel El face încă reproşuri poporului Său, că ei au permis străinilor să intre în Locul Preasfânt. Însă aici ei nu vin cu permisiunea iudeilor, ci străinii vin aici ca vrăjmaşi şi intră în cetate, în Templu, pătrund în Locul Preasfânt, îl profanează. Aici este plângerea din Psalmul 79: Ah, Dumnezeule, naţiunile au pătruns în partea Ta de moştenire, ei au profanat Locul Tău Preasfânt, l-au distrus! Despre acest Loc Preasfânt vorbeşte el, despre care Tu ai dat porunci. El spune Domnului: ei nu trebuie să vină în adunarea Ta.

Versetul 11

> **Plângerile 1.11:** Tot poporul lui suspină, caută pâine; şi-au dat lucrurile lor plăcute pentru hrană, ca să-şi învioreze sufletul. Vezi, Doamne şi ia aminte, pentru că am ajuns de

dispreţuit.

Deci aceasta nu are loc în timpul asedierii. Aceasta o vom găsi mai târziu. Aici este starea nenorocită după distrugere. Ieri am vorbit despre Ghedalia, care a fost pus de Nebucadneţar ca administrator peste popor, ca să domnească peste aceia care rămăseseră în ţară. Ghedalia era un om raţional, un om credincios. Şi în primul rând el s-a preocupat ca poporul să aibă hrană. A ordonat imediat să se culeagă tot ce mai rămăsese ca roade. Şi noi am văzut cum Ismael l-a ucis în mod barbar şi prin aceasta derutarea a devenit şi mai mare. Mulţi s-au dus în Egipt; au mai rămas numai foarte puţini, şi foametea a devenit şi mai mare. Vedem cum aceşti oameni nenorociţi, cum caută încoace şi încolo prin ţară, ca să găsească hrană. Ei dau lucrurile lor de preţ, tot ce posedă, ca să poată procura hrană, ca să se învioreze. Şi apoi auzim pentru a doua oară: Vezi, Doamne şi ia aminte, pentru că am ajuns dispreţuit! Deci de două ori – în versetul 9 şi în versetul 11 din capitolul 1 – auzim la sfârşit despre acest „eu”. Aici vorbeşte cetatea.

Şi la fel în versetele 12-22 din capitolul 1. Cetatea vorbeşte aici despre nenorocirea ei. Ea este aici personificată. Deci, o persoană este prezentată ca o femeie, care vorbeşte. Spun aceasta, căci aşa se spune: „... mine, cu care m-a întristat Domnul”, versetul 12 tradus corect, căci aceste versete se citesc deseori în ora de adorare şi se aplică la Domnul Isus. Aceasta este absolut îndreptăţit. El S-a făcut una în Duh cu poporul Său, şi astfel auzim aici plângerea Sa, El putea spune:

Versetul 12

> **Plângerile 1.12:** Nu este nimic aceasta pentru voi toţi care treceţi pe cale? Priviţi şi vedeţi dacă este durere ca durerea mea care a venit peste mine, cu care *m*-a întristat Domnul în ziua mâniei Sale aprinse!

Asupra Lui a venit mânia lui Dumnezeu. Nu din cauza păcatelor Lui, ci din cauza păcatelor noastre. Şi aşa răsună aici glasul Lui. Dar este o femeie, care vorbeşte: „... mine, cu care m-a întristat Domnul”. Este cetatea, cetatea strigă aceasta: O durere ca durerea

mea.

Vers. 13-14

> **Plângerile 1.13,14:** El a trimis din înălţime foc în oasele mele şi le-a cuprins; a întins o cursă picioarelor mele, m-a întors înapoi; mi-a dat pustiire *şi* boală toată ziua. Jugul nelegiuirilor mele este legat de mâna Sa; s-au împletit împreună, s-au suit pe grumazul meu; a făcut să se piardă puterea mea. Domnul m-a dat în mâinile *lor, din care* nu mă pot ridica.

Şi apoi acest cuvânt ciudat: Jugul nelegiuirilor mele este legat de mâna Sa; s-au împletit împreună. Toate aceste nelegiuiri s-au împletit împreună alcătuind un singur jug. Pe de o parte cetatea şi-a pus singură acest jug pe gâtul ei. Însă totodată el este împletit prin mâna Sa. Dumnezeu a permis toate şi a pus asupra cetăţii urmările fărădelegilor ei. Aceste fărădelegi au venit pe grumazul meu. El mi-a frânt puterea. Domnul m-a dat în mâinile lor, din care nu mă pot ridica. Sau aşa cum spune adnotarea: în mâini în care nu pot continua să exist. Acestea sunt mâinile asupritorilor.

Versetul 15

> **Plângerile 1.15:** Domnul a doborât pe toţi puternicii mei în mijlocul meu; a chemat asupra mea o adunare, ca să zdrobească pe tinerii mei. Domnul a călcat în teasc pe fecioara, fiica lui Iuda.

Sărbătorile au dispărut, după ce Templul a fost distrus. Aici este vorba despre o altă sărbătoare: o adunare de sărbătoare a tuturor acestor vrăjmaşi, care au venit din toate părţile şi au asediat cetatea şi au distrus-o. O adunare de sărbătoare îngrozitoare, şi anume a vrăjmaşilor, aşa cum spune adnotarea. O sărbătoare, ca să zdrobească pe tinerii mei. Domnul a călcat în teasc pe fecioara, fiica lui Iuda.

Versetul 16

> **Plângerile 1.16:** Pentru aceste *lucruri* plâng; ochiul meu, ochiul meu face să curgă apă; pentru că mângâietorul care să-mi învioreze sufletul este departe de mine. Fiii mei sunt nemângâiaţi, pentru că vrăjmaşul a învins.

Pentru a treia oară auzim de lipsa unui mângâietor. Şi apoi iarăşi în mod deosebit despre copii. Copiii mei, spune cetatea, au fost nimiciţi {de fapt: pustiiţi}, căci vrăjmaşul a biruit. Aici glasul cetăţii este întrerupt; într-un verset – versetul 17 – auzim acum glasul poetului:

Versetul 17

> **Plângerile 1.17:** Sionul îşi întinde mâinile; şi nu este cine să-l mângâie. Domnul a poruncit despre Iacov *ca* vrăjmaşii lui *să fie* cei din jurul lui; Ierusalimul este printre ei ca un *lucru* necurat.

El este un spectator, el vede totodată cum cetatea fuge şi se roagă lui Dumnezeu. Sionul îşi întinde mâinile, este comentariul poetului, când îi vede cum fac. Ea îşi întinde mâinile, ea strigă către Dumnezeu. Dar din cer nu vine nici un răspuns. Este foarte ciudat în această carte, că Dumnezeu niciodată nu vine la cuvânt, nu se aude nici un cuvânt de mângâiere din partea Lui. Aceasta este plângerea cea mai adâncă. La sfârşitul cărţi Iov, Dumnezeu ia cuvântul şi mângâie. Aici cerul tace. Domnul a trimis pe asupritorii Săi din jur împotriva lui Iacov. Asupritorii Săi, deci asupritorii trimişi şi folosiţi de El, El i-a trimis împotriva lui Iacov ca o necurată; am avut deja gândul acesta în versetul 8 al capitolului 1. Ierusalim a devenit între ei, între aceşti asupritori, ca o femeie necurată

Versetul 18

> **Plângerile 1.18:** Domnul este drept, pentru că m-am răzvrătit împotriva poruncii Lui. Ascultaţi, vă rog, toate popoarele şi vedeţi durerea mea! Fecioarele mele şi tinerii mei s-au dus în captivitate.

Şi după aceea vorbeşte iarăşi cetatea. Am spus: trebuie să fim foarte atenţi cine ia cuvântul. Desigur este poetul cel care pune aceste cuvinte în gura cetăţii. Domnul este drept, spune ea. Şi dacă spun „cetatea” – trebuie să mai spun încă o dată, repet aceasta -, este întotdeauna rămăşiţa credincioasă; nu avem voie să uităm niciodată aceasta. Nu este poporul păcătos, cel care vorbeşte aşa. Sunt întotdeauna aceia care sunt credincioşi şi de aceea de fapt sunt nevinovaţi şi nu au meritat judecata, dar cu credinţă suferă împreună cu tot poporul şi se smeresc sub judecată. Aceasta este, ceea ce noi avem aici.

Şi astăzi este la fel. În curând va veni judecata peste creştinătate. Dar cine se smereşte din cauza aceasta? Cine este întristat de aceasta, cine plânge din cauza aceasta? Sunt numai cei credincioşi, care văd că în curând trebuie să vină această judecată; care se smeresc sub această judecată şi nu spun: Judecata trebuie să vină în curând, deoarece ceilalţi au păcătuit. Ci ei se fac una cu întregul şi spun lui Dumnezeu: Noi am păcătuit. O realitate foarte ciudată. Aceia, care au făcut-o cu adevărat, nu zic nimic. Aceia, care de fapt sunt nevinovaţi, deoarece s-au căit şi s-au smerit înaintea lui Dumnezeu, tocmai ei sunt aceia – ca în Daniel 9 -, care spun înaintea lui Dumnezeu: Noi am păcătuit. Aceasta avem aici. Foarte important. Aşa cum în cele din urmă a făcut Domnul Isus în chip desăvârşit la cruce şi a spus: păcatele Mele, fărădelegile Mele, aşa cum spune în Psalmul 40 şi în alte locuri, unde El a făcut păcatele noastre ale Lui, unde El S-a făcut deplin una cu noi.

Dar la fel face rămăşiţa cu privire la întreg poporul. Domnul este drept, spune cetatea, căci eu m-am răzvrătit împotriva gurii Lui. Ascultaţi, voi toate popoarele, şi vedeţi durerea mea! Fecioarele mele şi tinerii mei s-au dus în captivitate. Cei care vorbesc aici sunt aceia care au rămas în ţară, dar ei văd cum mulţimea mare a poporului lor s-a dus în captivitate în Babilon.

Versetul 19

> **Plângerile 1.19:** Am chemat pe iubiţii mei, ei m-au amăgit. Preoţii mei şi bătrânii mei şi-au dat duhul în cetate pe când căutau hrană pentru ei ca să-şi învioreze sufletul.

Am chemat pe iubiţii mei – noi i-am cunoscut deja, sunt acei închinători la idoli între naţiuni -, dar ei m-au înşelat; preoţii mei şi bătrânii mei au murit în cetate, pe când căutau hrană pentru ei, ca să-şi învioreze sufletele. Ei au căutat hrană şi n-au găsit-o şi au murit din cauza foametei.

Versetul 20

> **Plângerile 1.20:** Vezi, Doamne, că sunt în strâmtorare; îmi ard măruntaiele. Mi se întoarce inima în mine, pentru că am fost foarte răzvrătit: afară sabia mă lipseşte de copii; în casă este numai moarte.

Din nou auzim acest cuvânt: Vezi, Doamne, cum îmi este frică! L-am găsit de trei ori, în versetul 9 la sfârşit: Vezi, Doamne, mâhnirea mea, pentru că vrăjmaşul s-a înălţat! Acolo cetatea vorbeşte despre mândria vrăjmaşului. Şi apoi în versetul 11 la sfârşit: Vezi, Doamne şi ia aminte, pentru că am ajuns de dispreţuit! Acolo poporul se referă la sine însuşi, în ce stare nenorocită, de dispreţuit este. Însă aici în versetul 20 ajungem la punctul culminant: Vezi, Doamne, că sunt în strâmtorare; îmi ard măruntaiele (ca în capitolul 2.11). Mi se întoarce inima în mine, pentru că – şi acum nu mai este vrăjmaşul mândru – [*eu*] am fost foarte răzvrătit. Acesta este adevăratul motiv al nenorocirii. Afară sabia mi-a răpit copiii, înăuntru este ca moartea.

Versetul 21

> **Plângerile 1.21:** M-au auzit suspinând; nu este cine să mă mângâie. Toţi vrăjmaşii mei au auzit de nenorocirea mea; se bucură că Tu ai făcut-o. Tu vei face să vină ziua pe care ai anunţat-o şi ei vor ajunge ca mine.

Nu am pe nimeni, care să mă mângâie! Pentru a patra oară întâlnim gândul acesta. Toţi vrăjmaşii mei au auzit de nenorocirea mea, s-au bucurat, că Tu ai făcut să fie aşa. Gânduri ciudate. Vrăjmaşii au vorbit realmente aşa. Câteva pagini mai înainte, în Ieremia 50.7, se spune foarte clar, acolo se spune: Toţi cei care i-au găsit, i-au mâncat; şi vrăjmaşii lor au zis: „Nu noi suntem vinovaţi, pentru că

ele – acestea sunt cetatea Ierusalim sau locuitorii Ierusalimului sau Iudeii – au păcătuit împotriva Domnului, locuinţa dreptăţii, şi împotriva Domnului, speranţa părinţilor lor”. Deci, vrăjmaşii au spus: Noi nu am făcut nimic; ei sunt vinovaţi. Dacă noi distrugem cetatea aceasta, atunci noi nu ne facem vinovaţi, căci atunci suntem numai unelte în mâna lui Dumnezeu. Deci nu numai Dumnezeu mărturiseşte aceasta, ci şi aceşti vrăjmaşi, care spun: noi stăm de partea lui Dumnezeu.

Am văzut aceasta deja la faraonul Neco, care a schimbat numele lui Eliachim în Ioiachim şi prin aceasta a spus: Domnul stă de partea mea. Într-un anumit sens aceasta era aşa. Poporul recunoaşte aici: Tu ai făcut-o. Şi în acelaşi timp vrăjmaşii şi-au făcut lucrarea aşa de rea, că şi ei înşişi trebuie să vină sub judecată. Este ca la Iehu, care era o unealtă în mâna lui Dumnezeu, dar care a depăşit cu mult aceasta, aşa că Osea 1 vorbeşte despre vărsările de sânge ale Izreelului. Aceasta era vina lui Iehu.

Poţi fi unealtă în mâna lui Dumnezeu, dar să depăşeşti cu mult misiunea încredinţată, că te faci la fel de vinovat ca aceia asupra cărora unealta trebuie să aducă judecata. Şi aşa este la aceşti vrăjmaşi. Rămâne însă adevărat: Tu ai făcut-o. Dar dacă – urmează imediat după aceasta – vei aduce ziua, pe care ai vestit-o, atunci ei vor fi ca mine. Aşa va veni judecata în ziua aceea şi peste vrăjmaşii mei. Aceşti vrăjmaşi au dreptate; repet aceasta, deoarece este foarte important. Aceşti vrăjmaşi au dreptate: Tu ai făcut-o. Noi trebuie să luăm din mâna Ta judecata venită asupra noastră. Însă aceasta nu schimbă cu nimic faptul că şi ei sunt la fel de vinovaţi. Noi nu suntem vinovaţi cu nimic, aşa i-a citat Ieremia în capitolul 50, dar ei s-au făcut vinovaţi. Nu-i adevărat. Ei erau într-adevăr unelte, dar cu toate acestea s-au făcut vinovaţi şi de aceea trebuie să cadă aici sub judecată. Şi de aceea el vorbeşte despre această zi, atunci ei vor fi ca mine.

Versetul 22

> **Plângerile 1.22:** Să vină înaintea Ta toată răutatea lor şi fă-le cum mi-ai făcut mie pentru toate fărădelegile mele. Pentru că suspinele mele sunt multe şi inima îmi este descurajată.

El recunoaşte aceasta, el nu spune: eu am fost acuzat pe nedrept de ei, de aceea pedepseşte-i. Nu, el spune: ce au făcut ei, eu am meritat, dar pedepseşte-i, cu nimic mai puţin din cauza felului în care ei au făcut-o. Şi aceasta este cu adevărat foarte important.

Să fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru alţii sau chiar împotriva altora poate fi bine şi necesar, dar felul în care noi o facem, pentru aceasta rămânem răspunzători. Şi pentru aceasta Dumnezeu poate să ne tragă la răspundere. Vedem aceasta foarte clar aici.

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (1)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu

Capitolul 2

Versete călăuzitoare: Plângerile 2

Mergem la a doua cântare. Şi aici vedem acelaşi lucru. Se începe iarăşi cu acest cuvânt scurt „cum” sau „vai, cum” şi este valabil şi aici – în ceea ce priveşte forma – exact ce am găsit în capitolul 1: 22 de versete, fiecare verset din aproximativ trei rânduri, fiecare verset începe cu o literă din alfabetul ebraic, în ordinea corectă. Aici nu avem starea de după distrugere. Cronologic capitolul acesta este de fapt înaintea capitolului întâi, căci aici avem în primele zece versete o descriere a distrugerii Ierusalimului. Este deci o cântare de sine stătătoare, în care avem mai întâi această descriere în primele zece versete.

Versetul 1

> **Plângerile 2.1:** Cum a acoperit Domnul cu un nor în mânia Sa pe fiica Sionului! A aruncat din ceruri pe pământ frumuseţea lui Israel şi nu Şi-a amintit în ziua mâniei Sale de aşternutul picioarelor Sale!

Cum a acoperit Domnul cu un nor în mânia Sa pe fiica Sionului! Mai târziu vedem cum şi Domnul Însuşi S-a acoperit cu un nor. Acest nor constituie o despărţire între El şi poporul Său, aşa că, cum vom vedea, nici o rugăciune nu poate pătrunde la El. El tace la plângerile poporului Său. El îi lasă să se descurce singuri; El a aruncat gloria lui Israel din cer pe pământ. Aşa de sus era gloria lor. Ea a fost înălţată la cer de către Dumnezeu – mai presus de toate cetăţile pământului acesta. Dar dacă te urci aşa de sus, poţi şi cădea în adânc! Această glorie a lui Israel sau frumuseţea lui a fost aruncată din cer pe pământ. Şi Dumnezeu, care nu Şi-a amintit în ziua mâniei Sale de aşternutul picioarelor Sale, Dumnezeu Însuşi era inclus, căci acolo în cetatea stătea aşternutul picioarelor Sale. Acesta este

în primul rând de fapt chivotul legământului, dar la modul mai general întreg Templul. Dumnezeu locuia acolo. Dumnezeu a dat propriul Său loc de locuit – nu numai locuinţa lui Iuda, ci propria Lui locuinţă – vrăjmaşilor Lui. El nu Şi-a amintit de aşternut [textual: scăunel, taburet].

Versetul 2

> **Plângerile 2.2:** Domnul a înghiţit toate locuinţele lui Iacov şi n-a cruţat. A dărâmat în furia Sa întăriturile fiicei lui Iuda; *le*-a aruncat la pământ, a profanat împărăţia şi pe căpeteniile ei.

Descrierea în sine este aici clară, necesită puţină explicare. Aruncat la pământ, El a profanat împărăţia şi pe căpeteniile ei. Nici un împărat; împărăţia, care a continuat să existe începând de la David, s-a terminat.

Versetul 3

> **Plângerile 2.3:** În aprinderea mâniei a tăiat orice tărie a lui Israel; Şi-a tras înapoi dreapta dinaintea vrăjmaşului şi a ars în Iacov ca para focului care mistuie de jur-împrejur.

În aprinderea mâniei a tăiat orice tărie [textual: corn] a lui Israel. Cornul vorbeşte despre putere. Casa împărătească a fost dărâmată şi împreună cu ea toate căpeteniile; nici o căpetenie, nici un conducător nu a mai rămas. El Şi-a retras dreapta Lui dinaintea vrăjmaşului şi a aprins pe Iacov ca para focului care mistuie de jur-împrejur.

Versetul 4

> **Plângerile 2.4:** Şi-a întins arcul ca un vrăjmaş, a stat cu dreapta Sa ca un potrivnic şi a ucis tot ce era plăcut ochiului în cortul fiicei Sionului. Şi-a vărsat furia ca un foc.

Şi-a întins arcul ca un vrăjmaş, a stat cu dreapta Sa ca un potrivnic şi a ucis tot ce era plăcut ochiului, de fapt tot ce este preţios pentru

ochi, cum spune adnotarea. Tot ce era frumos şi bun: cetatea măreaţă, Templul minunat, zidurile, porţile – toate au fost date pradă focului. În cortul fiicei Sionului, acesta este locuinţa ei, exprimat profetic, locuinţa Ierusalimului, El Şi-a vărsat mânia ca un foc.

Versetul 5

> **Plângerile 2.5:** Domnul a ajuns ca un vrăjmaş, a înghiţit pe Israel; i-a înghiţit toate palatele, i-a dărâmat întăriturile şi a înmulţit suspinul şi plângerea fiicei lui Iuda.

Domnul a ajuns ca un vrăjmaş. Nu am văzut noi în capitolul 1 de două ori, că Israel a vorbit despre vrăjmaşii lui? Aceştia erau babilonieni cu toţi aliaţii lor, pe care i-au adus cu ei. Aceştia erau vrăjmaşii lor. Însă aici fiica lui Iuda ajunge la o înţelegere profundă. Vrăjmaşul adevărat stă înapoia acestor vrăjmaşi, vrăjmaşul propriu-zis este Domnul Însuşi, aşa cum se spune aici. Foarte des citim aici nu despre Iehova, ci despre Adonai, Domnul. Nu întotdeauna, deci nu putem neapărat spune că Dumnezeu ca Dumnezeul legământului, aşa cum se exprimă în Numele Său Iehova, se retrage aici; însă bătător la ochi auzim deseori acest Nume Adonai, Domnul. El a devenit ca un vrăjmaş, El a nimicit pe Israel. El a făcut-o, nu numai vrăjmaşii. Acesta este sensul întregului pasaj: Domnul a făcut-o. Ce instrumente a folosit El pentru aceasta nu joacă nici un rol aici. În altă parte, da. Judecata trebuie să vină şi peste aceşti vrăjmaşi, însă aici este vorba de faptul că este mâna Sa.

Cât de important este aceasta! Chiar dacă Domnul foloseşte unelte faţă de noi astăzi, dacă El foloseşte fraţi, surori ca să ne spună un cuvânt, s-ar putea ca ei să fie aşa de nespirituali ca babilonienii – atunci Domnul va avea a face cu ei -, dar aceasta nu este treaba noastră. Treaba noastră este să primim ca din mâna Sa, din mâna Sa. Şi aceasta face Israel aici. El se smereşte, se pleacă, spune: Domnul a făcut-o. El a nimicit pe Israel, a nimicit toate palatele ei {adică ale fiicei Sionului}, a distrus întăriturile ei; şi la fiica lui Iuda s-a înmulţit suspinul şi plângerea.

Versetul 6

> **Plângerile 2.6:** Şi a răsturnat cortul Său ca pe o grădină, a distrus locul adunării Sale. Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătoarea rânduită şi sabatul şi, în furia mâniei Sale, a dispreţuit pe împărat şi pe preot.

Şi a răsturnat cortul Său ca pe o grădină, a distrus locul adunării Sale, acesta este Templul, văzut aici în mod deosebit ca locul unde poporul se aduna de trei ori pe an la adunările de sărbătoare. Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătoarea rânduită şi sabatul. Desigur nu în totalitate. Tocmai în Babilon, unde sărbătorile nu mai puteau fi serbate, a contat foarte mult că sabatul era încă sărbătorit. Avem aceasta de exemplu în Isaia 56 şi în Ezechiel. Şi aceasta este şi astăzi aşa în iudaism: ei pot cu greu serba sărbătorile, în orice caz nu mai aduc jertfe, dar sabatul îl pot încă respecta. Însă aici poporul simte aşa: totul a dispărut, cetatea este distrusă, Templul este dărâmat, chiar şi sabatul a fost uitat. Şi în furia mâniei Lui a dispreţuit pe împărat şi pe preot. Ceea ce face identitatea poporului, casa împărătească a lui David şi casa preoţească a lui Ţadoc: toate au fost date la o parte. Preoţii nu mai exercită funcţia lor de preoţi, deoarece Templul nu mai există. Împăratul a fost dus în captivitate, nimeni nu mai stă pe tronul lui David.

Versetul 7

> **Plângerile 2.7:** Domnul a îndepărtat altarul Său, a părăsit locaşul Său cel sfânt; a dat în mâna vrăjmaşului zidurile palatelor lui; ei au scos un strigăt în casa Domnului, ca într-o zi de adunare de sărbătoare.

Dar este o sărbătoare îngrozitoare, aşa cum am văzut în capitolul 1. Aici este o adunare de sărbătoare nu a poporului credincios, ca să serbeze sărbători înaintea Domnului – aici este adunarea de sărbătoare a vrăjmaşilor, care serbează distrugerea cetăţii şi fac gălăgie în Casa Domnului.

Versetul 8

> **Plângerile 2.8:** Domnul Şi-a pus în gând să dărâme zidul

> fiicei Sionului; a întins frânghia de măsurat, nu Şi-a tras mâna de la nimicire; şi a făcut să plângă întăritura şi zidul: ele lâncezesc împreună.

Deci toate părţile cetăţii: porţi, ziduri, Templu, cetate, case, sărbători, împărăţia, preoţia – nu a rămas nimic din acestea.

Versetul 9

> **Plângerile 2.9:** Porţile ei s-au afundat în pământ; i-a distrus şi i-a rupt zăvoarele; împăratul ei şi căpeteniile ei sunt printre naţiuni, nu *mai* este lege; şi profeţii ei nu găsesc nici o viziune de la Domnul.

Împăratul lor, spune versetul 9, şi căpeteniile lor sunt printre naţiuni, aceasta înseamnă, duşi în captivitate. Legea nu mai este. Nu mai este nimeni acolo, care să păzească Legea, s-o vestească, s-o împlinească, să ia seama ca ea să fie respectată. De asemenea, profeţii lor nu mai primesc viziuni de la Domnul. Cu greu aceasta se poate aplica la Ezechiel şi Ieremia, care tocmai după acest timp, şi de asemenea şi Daniel, au primit vedenii. Dar aici este vorba de toţi acei profeţi falşi, care mereu au apărut în Ierusalim, care mereu au neliniştit poporul şi au zis: Nu se va întâmpla nimic. Nu ascultaţi de Ieremia! Aceştia sunt profeţii care aici au încetat acum să mai vorbească şi nu mai primesc viziuni.

Versetul 10

> **Plângerile 2.10:** Bătrânii fiicei Sionului şed pe pământ, tac; şi-au presărat ţărână pe cap, sunt încinşi cu sac. Fecioarele Ierusalimului şi-au plecat capul la pământ.

Tânăr şi bătrân, întreaga cetate şede în ţărână din cauza durerilor provocate de judecată.

Versetul 11

> **Plângerile 2.11:** Ochii mi se sting în lacrimi, măruntaiele îmi

> ard, ficatul mi se varsă pe pământ din cauza ruinei fiicei poporului meu, deoarece copilul şi sugarul au leşinat pe străzile cetăţii.

Dar apoi în versetul 11 – traducerea Elberfelder face aici corect o despărţire [în traducerea GBV 2001 versetul este marcat printr-un simbol de aliniat nou – n. tr.] – auzim un alt „eu”. Aici nu este un „eu” sau de fapt nu este nici un „eu” ca în prima parte. Acolo era o descriere a cetăţii, dar aici în versetul 11 vine un alt „eu”: Ochii mi se sting în lacrimi. De asemenea, aici auzim un cu totul alt glas. Este desigur mereu poetul, care vorbeşte, însă ori el face o descriere neutrală, ca unul care priveşte din afară, ori el pune cuvintele sale în gura cetăţii, aşa cum face în partea a doua a capitolului întâi. Însă aici se adresează personal ca poet, am putea spune ca profet, poporului, cetăţii. El este cel care plânge. „Mi” [„sau: „mei”], aceasta înseamnă aici: ochii profetului; ochii mei se sting în lacrimi, măruntaiele îmi ard, ficatul mi se varsă pe pământ din cauza ruinei fiicei poporului meu. Aici nu vorbeşte cetatea despre sine, aici vorbeşte profetul despre cetate şi curând va vorbi şi cetăţii.

Versetul 12

> **Plângerile 2.12:** Ei zic către mamele lor: „Unde este grâul şi vinul?“, când leşină pe străzile cetăţii asemenea celor greu răniţi, când îşi dau sufletul la sânul mamelor lor.

Mai întâi el spune: Ei zic către mamele lor – aceştia sunt copiii şi sugari de la sfârşitul versetului 11, care leşină pe străzile cetăţii -, Ei zic către mamele lor: „Unde este grâul şi vinul?“, când leşină pe străzile cetăţii asemenea celor greu răniţi. Un tablou îngrozitor al felului cum au suferit copiii, neavând ce mânca, care nu ştiau nimic despre păcatele părinţilor, nu au înţeles nimic despre asediere. Şi apoi la sfârşitul versetului 12 acest cuvânt îngrozitor: „...îşi dau sufletul la sânul mamelor lor.” Ei şedeau la sânul mamelor lor şi sufletul lor – aceasta este viaţa lor – s-a stins. Ea s-a scurs, au murit la sânul mamelor lor.

Versetul 13

> **Plângerile 2.13:** Ce mărturie să-ţi aduc? Cu ce să te asemăn, fiică a Ierusalimului? Cu ce să te compar, ca să te mângâi, fecioară, fiică a Sionului? Pentru că ruina ta este întinsă ca marea: cine te va vindeca?

Şi apoi în versetul 13 este un moment foarte solemn: profetul începe să vorbească cetăţii. Şi dacă spun: profetul, atunci este de fapt Dumnezeu Însuşi. Am spus: Dumnezeu nu ajunge să ia cuvântul aici, nu direct, Dumnezeu nu este citat, dar este profetul şi în el este Duhul Sfânt, care vorbeşte acum cetăţii: Ce mărturie să-ţi aduc? Cu ce să te asemăn, fiică a Ierusalimului? – Grea întrebare! Să ne imaginăm oameni într-o astfel de situaţie. Avem şi noi în noi înşine întrebarea: Ce să spunem noi acum acestora? Ce mesaj din partea Domnului le putem aduce? Cu ce să te compar, ca să te mângâi, tu, fecioară, fiică a Sionului? Ce greu este să găsim cuvinte potrivite de mângâiere! Pentru că ruina ta este întinsă ca marea: cine te va vindeca?

Versetul 14

> **Plângerile 2.14:** Profeţii tăi au văzut pentru tine deşertăciune şi nebunie, şi nu ţi-au dat pe faţă nelegiuirea, ca să-ţi cruţe captivitatea; ci au văzut pentru tine profeţii deşerte şi amăgiri.

Aceştia sunt desigur foarte clar profeţii mincinoşi. Ieremia şi Ezechiel şi Daniel nu au compus sau profeţit deşertăciune şi nebunie. Toţi aceşti profeţi falşi, care în chip fals au liniştit poporul, aşa cum vedem acum în versetul acesta, ei „nu ţi-au dat pe faţă nelegiuirea”. Avem aici foarte clar însuşirea unui profet fals. Profeţii buni: nu vreau să spun că ei vorbesc numai despre păcat şi nelegiuire, dar un profet adevărat este unul care dă pe faţă poporului lui Dumnezeu nelegiuirea sa. Profeţii falşi sunt aceia care acoperă nelegiuirea şi spun: Totul este în ordine, nu vă îngrijoraţi! În creştinătate auzim mulţi, foarte mulţi astfel de profeţi falşi. Ei acopere nelegiuirea şi ceea ce odinioară era nelegiuire, rău înaintea lui Dumnezeu, îl numesc bun. Ceea ce vorbeşte direct împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Dar profeţii adevăraţi dau pe faţă nelegiuirea. Atunci ar fi fost posibilă, aşa cum continuă versetul să spună, schimbarea captivităţii lui Israel. Dar aceasta nu a avut loc,

căci ei nu s-au căit, profeţii lor nu i-au încurajat la aceasta, ci „au văzut pentru tine profeţii deşerte {sau: falsitate} şi amăgiri” {compară cu Ieremia 27.10,15}, adică minciună, prin care ei au fost alungaţi.

Vers. 15-16

> **Plângerile 2.15,16:** Toţi trecătorii bat din palme la tine, fluieră şi clatină din cap la fiica Ierusalimului, zicând: „Aceasta-i cetatea pe care o numeau «Desăvârşirea frumuseţii, bucuria întregului pământ»?“ Toţi vrăjmaşii tăi îşi deschid gura larg împotriva ta, fluieră şi scrâşnesc din dinţi, zicând: „Am înghiţit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am aşteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!“

Dar în chip ciudat acesta este iarăşi un verset în care din nou ne amintim direct de Domnul Isus. Dacă Îl vedem la cruce şi pe oamenii care au trecut pe lângă El şi Îl huleau, dând din cap – Matei 27 descrie aceasta aşa -, reacţia oamenilor, şi de asemenea şi în Luca 23, cum strigau cu strigăte puternice împotriva Lui, vrăjmaşi care fluieră şi scrâşnesc din dinţi şi ziceau: „Am înghiţit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am aşteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!“ {pe Acela pe care-L voiam, L-am ajuns, L-am văzut!} Aşa vorbesc vrăjmaşii, aşa au zis despre Domnul Isus, care suferea nevinovat; aşa au spus despre Ierusalim, care rămâne vinovat. Însă profetul vorbeşte rămăşiţei credincioase, care trebuie să sufere nevinovată împreună cu restul, cu ceilalţi. Vrăjmaşii spun – aici ei nu mai vorbesc despre faptul că ei sunt instrumente în mâna lui Dumnezeu, aceasta este numai o vorbire evlavioasă de formă -, aici ei vorbesc foarte mândri despre ei înşişi. Vrăjmaşul s-a înălţat, am citit în capitolul 1. Aici vorbesc despre ei înşişi şi spun: noi, noi, noi; de trei ori la sfârşitul acestui verset: „Am înghiţit-o! Da, aceasta-i ziua pe care am aşteptat-o! Am găsit-o, am văzut-o!“

Versetul 17

> **Plângerile 2.17:** Domnul a făcut ce Şi-a pus în gând; a împlinit cuvântul Său pe care l-a poruncit din zilele de demult.

A doborât şi n-a cruţat, şi a făcut ca vrăjmaşul să se bucure de tine; a înălţat tăria potrivnicilor tăi.

Poporul nu putea spune: Am avut numai pe aceşti profeţi nedemni şi ei au vorbit rău, cum am fi putut noi să ştim? Moise a vorbit deja detaliat (cartea Leviticul, Deuteronomul) despre ceea ce se va întâmpla dacă poporul nu va asculta. Ei nu aveau nici o scuză. Totul a fost profeţit din timpuri străvechi. El a doborât fără cruţare şi a lăsat pe vrăjmaş să se bucure de tine, a înălţat cornul asupritorilor tăi. Dacă vrăjmaşii spun: noi, noi, noi, profetul spune: dar era Domnul. El a lăsat pe vrăjmaşii tăi să se bucure de tine. Şi apoi, care este sensul acestei vorbiri a profetului adresată cetăţii? El nu găseşte cuvinte de mângâiere. Ce poate el spune? Ce are el de spus? Aceasta am aşteptat curioşi. Ce are un profet să spună la un astfel de popor, făcând excepţie de faptul că el trebuie să spună că ei au meritat judecata venită peste ei? Însă acum vine mesajul lui, în versetul 18:

Vers. 18-19

Plângerile 2.18,19: Inima lor a strigat către Domnul. Zid al fiicei Sionului, fă să curgă lacrimi zi şi noapte ca un pârâu; nu-ţi da odihnă, să nu înceteze lumina ochiului tău! Trezeşte-te, strigă noaptea la începutul străjilor; varsă-ţi inima ca apa înaintea feţei Domnului! Ridică-ţi mâinile spre El pentru viaţa pruncilor tăi care leşină de foame la capătul oricărei străzi.

Cu regret primele cuvinte au fost transmise incomplet. Nu ştim exact ce înseamnă, dacă aici deodată se spune: „Inima lor {se referă la locuitorii Ierusalimului} a strigat către Domnul.” Dar el se adresează poporului. Acest „Inima lor {se referă la locuitorii Ierusalimului}” nu se potriveşte în context. Au fost propuse multe rezolvări. Eu prezint această posibilitate de traducere: Strigă spre Domnul din pricina voastră, tu zid al fiicei Sionului, fă să fie asemenea unui pârâu, lacrimile să curgă ziua şi noaptea. Nu-ţi permite repaus, nu da odihnă ochilor tăi! Ridică-te, plânge noaptea la începutul străjilor de noapte. Deci ceea ce este – înainte să citesc versetul până la sfârşit – ce avem aici, este o încurajare la rugăciune. Este un om întristat? Adu-l să se roage. Se bucură el? Adu-l la adorare. A păcătuit el?

Adu-l la rugăciune. Nu este aceasta o misiune minunată a oricărei slujiri? Să descoperi fărădelegea şi apoi să constrângi pe poporul lui Dumnezeu la rugăciune! Aceasta este misiunea aici. Profetul spune: Şi eu sunt numai un om; ce pot eu să vă spun: rugaţi-vă la Dumnezeu, rugaţi-vă la Dumnezeu, lăsaţi lacrimile voastre să curgă înaintea lui Dumnezeu, asemenea unui pârâu! Strigaţi din pricina voastră la Dumnezeu, spune el cetăţii. Ridică-te, plânge la începutul străjilor de noapte! Aceasta este la plural. Sunt trei, patru străji de noapte, depinde de felul cum se socotesc. Dar la început, întotdeauna noaptea, când nu poţi dormi, când te apasă suferinţele sau vina, păcatele, când te ţin treaz – strigă întotdeauna noaptea la Dumnezeu! Varsă-ţi inima ca apa înaintea feţei Domnului. Deci nu numai plânge la modul general. Ridică-te, plânge noaptea, dar plânge înaintea Domnului. Plânge înaintea feţei Domnului, ridică-ţi mâinile spre El.

Şi dacă nu este pentru voi înşivă, atunci cel puţin pentru sufletele copiilor voştri, care leşină de foame la toate colţurile străzilor. Dacă nu şti pentru ce să te rogi, atunci să ne rugăm pentru copiii noştri. Tinerii de astăzi – nu vorbesc direct de tinerii noştri, dar la modul general, dar desigur şi în creştinătatea care acum poartă numele poporului lui Dumnezeu -, o generaţie întreagă creşte, leşină de foame la toate colţurile străzilor. Prieteni dragi, ar trebui să învăţăm tot mai mult să ne ridicăm mâinile spre Dumnezeu pentru sufletele tinerilor noştri. Dacă nu o facem pentru noi, dacă este prea târziu pentru noi, dacă trebuie să suportăm aici judecata, dacă trebuie să spunem: am ratat, am pierdut totul, rugaţi-vă cel puţin pentru sufletele tinerilor voştri, ale tinerilor noştri. Pentru ca, dacă Domnul încă nu vine, ei să poată face un început nou, mereu un început nou cu Domnul şi pentru ca ei să nu leşine la toate colţurile străzilor din cauza foamei spirituale. Aceasta este slujba unui profet, care are succes. Căci în mod ciudat imediat după aceea are loc această rugăciune. Versetele 18 şi 19 sunt o chemare la rugăciune şi în versetele 20 până la 22 poporul se roagă.

Vers. 20-22

> **Plângerile 2.20-22:** Vezi, Doamne, şi ia aminte cui i-ai făcut astfel! Să mănânce femeile rodul lor, pe pruncii pe care-i

îngrijesc? Să fie ucişi preotul şi profetul în locaşul sfânt al Domnului? Tânărul şi bătrânul zac la pământ pe străzi, fecioarele mele şi tinerii mei au căzut prin sabie. I-ai ucis în ziua mâniei Tale, ai înjunghiat, n-ai cruţat. Ai chemat spaimele mele din toate părţile, ca într-o zi de adunare de sărbătoare; şi nimeni n-a scăpat, nici n-a rămas în ziua mâniei Domnului. Pe cei pe care i-am îngrijit şi i-am crescut i-a nimicit vrăjmaşul meu.

Probabil nu este încă o rugăciune pe culmile cele mai înalte, nu putem spune aceasta nici măcar la sfârşitul acestei cărţi, dar este totuşi o rugăciune importantă. Aşa cum în capitolul 1 am găsit de trei ori, la fel şi aici poporul spune iarăşi: Vezi, Doamne, şi ia aminte! Cetatea este încurajată. Ea şi-a exprimat plângerea. În capitolul 1 a spus detaliat în forma „eu", ce are de deplâns. Acum profetul i-a spus: Plânge înaintea Domnului! Spune-I plângerea ta!

Doresc să spun: se plâng multe lucruri. Se plânge foarte mult despre adunările noastre, despre bisericile noastre; se plânge foarte mult despre tinerii noştri; se plânge foarte mult despre fraţii bătrâni şi despre surorile bătrâne; se fac plângeri despre tot felul de lucruri. Plângerea poate fi foarte nespirituală. Plângerea poate fi şi foarte spirituală, dacă se plânge înaintea Domnului noaptea. Dacă I se spune, dacă ai ceva de plâns, atunci trebuie să te gândeşti de trei ori, dacă aceasta ar trebui rostit cu glas tare. Şi dacă sunt plângeri, pe care nu le poţi spune Domnului în linişte, atunci este mai bine să nu rosteşti aceste plângeri. Ce nu poţi spune Domnului, să rămână mai bine ne spus. În toate, ce avem de plâns, să ne întrebăm mai întâi dacă am avea curajul spiritual să rostim aceasta înaintea Domnului. Aceasta este important.

Aici poporul nu vorbeşte despre starea lui nenorocită, numai la modul general către alţii: aici, nu ca în capitolul 1, invită pe alţii: luaţi seama, priviţi, cum suferim noi! Aşa au spus ei deja de trei ori acolo: Vezi, Doamne! Aici este conţinutul rugăciunii. El trebuie să ştie; El trebuie să ia seama; El trebuie să privească. Vezi, Doamne, şi ia aminte cui i-ai făcut astfel! Priveşte la noi. Vezi-ne cum suntem, ce suntem, şi ce eram. Soţia Ta, poate Ierusalimul spune, nevasta Ta, preaiubita Ta. Cui i-ai făcut astfel? Să mănânce femeile rodul

pântecelui lor, copilaşii, pe care îi poartă pe braţe? Căci aşa era în timpul asedierii?! Nevoia era aşa de mare, că mamele şi-au tăiat copiii, i-au fiert şi i-au mâncat. Să fie omorâţi preoţii şi profeţii Domnului în Locul sfânt? Poate aceasta continua în felul acesta, aşa ca până acum? Poţi Tu permite aşa ceva, ca să fie ucişi conducătorii poporului Tău? Tinerii şi cei înaintaţi în vârstă zac la pământ pe străzi: fecioarele mele – spune cetatea – şi tinerii mei au căzut prin sabie. I-ai omorât în ziua mâniei Tale, i-ai sacrificat fără cruţare. Acestea nu sunt reproşuri, se constată faptele. Dar poporul trebuie să-şi verse inima înaintea Domnului. Şi profetul, Duhul Sfânt, i-a încurajat la aceasta.

Spaimele mele, aceasta înseamnă, ceea ce m-a făcut să mă îngrozesc, le-ai adus Tu din toate părţile aşa ca la o adunare la o zi de sărbătoare. Iarăşi acest gând îngrozitor. O adunare de sărbătoare a acestor toţi vrăjmaşi care se bucură, care acum au apucat şansa de a omorî poporul în cetate. Nici măcar unul nu a scăpat sau a rămas în ziua mâniei Domnului; vrăjmaşul meu a nimicit pe acela pe care l-am purtat pe braţele mele şi l-am crescut. Cetatea este aici ca o mamă. Ea vede pe copiii ei, uneori ai impresia, că „copiii” stau aici simbolic pentru întreaga populaţie. Cetatea este mama şi ea vede pe locuitorii ei, care au căzut pradă vrăjmaşului: aceia, pe care i-am purtat pe braţe şi i-am crescut, vrăjmaşul meu i-a nimicit. Aici rugăciunea se opreşte.

În Plângerile 3.1 auzim un cu totul al „eu”. Trebuie să aşteptăm până mâine seară, dacă Domnul va vrea. Un cu totul alt „eu”, un cântec cu totul nou, o poezie cu totul nouă. Deci această rugăciune încetează deodată. Probabil că ne dezamăgeşte. Nu se spune mai mult? Să aşteptăm; cartea încă nu s-a sfârşit; Dumnezeu continuă căile Sale cu sufletul. Uneori aceste drumuri nu merg aşa de repede, aşa cum noi dorim cu plăcere să vedem. Însă ce este important este faptul – şi la aceasta s-a ajuns aici, de câteva ori am auzit pe scurt deja în capitolul 1 -, dar ce este mai important este că ea îşi varsă aici detaliat plângerea înaintea Domnului. Aici nu auzim încă nimic despre speranţă, despre smerire, despre iertare, despre salvare, despre o nouă speranţă din partea Domnului. Vor veni. Dar cât de important este când un suflet, în orice împrejurare s-ar afla el, dacă un suflet poate fi adus la Dumnezeu, când genunchii se

îndoaie şi rostesc plângerea lor înaintea lui Dumnezeu! Şi lacrimile curg ca un pârâu, aşa cum se spune aici. Şi când un om vine la Dumnezeu. Probabil nu în punctul cel mai adânc al smeririi sale, dar Domnul are timp şi Îşi ia timp. Aceasta a obţinut Duhul Sfânt. Şi dacă cineva dintre noi în seara aceasta are motive să se plângă – şi cine nu ar putea găsi plângeri de vreun fel în viaţa lui personală, în împrejurările lui, în familia lui, în părtăşia de credinţă, în care se află? – adu plângerile tale înaintea Lui! Fie ca studiul acestui capitol să ne facă să ne plecăm genunchii şi nu numai să ne spunem unii altora, ci să prindem curaj să-I spunem Lui; să-I facem cunoscut rugăciunile noastre, plângerile noastre şi să-I oferim ocazia să facă ce Îi este plăcut Lui, şi să lucreze în viaţa noastră ce este spre binecuvântarea noastră şi spre glorificarea Numelui Său.

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (2)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu

Capitolul 3

Versete călăuzitoare: Plângerile 3

Am văzut ieri seara, dragi prieteni, că în această carte avem a face cu plângeri rostite cu ocazia distrugerii cetăţii Ierusalim – în timpul lui Nebucadneţar, în timpul babilonienilor. Poetul – probabil Ieremia (dar nu este sigur), probabil sunt chiar diferiţi poeţi, dar aceasta nu este important, Scriptura nu spune nimic în privinţa aceasta -, poetul exprimă plângerea lui despre această distrugere. Dar noi am văzut cum această plângere este rostită nu numai înaintea oamenilor, ci, şi aceasta este foarte important, şi înaintea lui Dumnezeu. Şi ceea ce este rostit înaintea lui Dumnezeu, poate fi rostit numai într-o atitudine cuvenită. Şi astfel această plângere conduce la smerire, la pocăinţă, la mărturisirea păcatelor. Şi la acestea se leagă apoi rugăciunea ca Domnul să dea eliberare poporului Său. Şi că El va aduce aceeaşi judecată, pe care El prin vrăjmaşii săi – vrăjmaşii poporului Israel – a adus-o asupra poporului, aceeaşi judecată o va aduce şi asupra acestor vrăjmaşi.

Cartea constă din cinci poezii. Am văzut aceasta. Şi în fiecare din primele trei capitole, şi mai târziu, dar eu vorbesc acum despre capitolul al treilea – capitolele 1 şi 2 le-am studiat deja -, în fiecare din aceste trei capitole auzim de fiecare dată de un al „eu”. Şi la fel începe şi acest al 3-lea capitol cu acest „eu”.

Înainte de a mă ocupa cu aceasta este bine să îndreptăm atenţia încă o dată asupra formei ciudate a acestor cântări. Adnotarea spune aici, la începutul capitolului 3, că a treia cântare este alcătuită la fel ca primele două, numai cu diferenţa, că pentru fiecare grup de trei versete litera ebraică iniţială a fiecărui verset rămâne aceeaşi. Aceasta înseamnă următoarele: Capitolul are 66 de versete. Aceasta este de 3 ori 22 de versete. Alfabetul ebraic are 22 de litere. Şi acum găsim de 3 ori 22 de versete, fiecare verset de 3

rânduri, litera ebraică iniţială a fiecărui verset rămâne aceeaşi. Deci: versetele 1, 2 şi 3 cu Aleph, versetele 4, 5 şi 6 cu Beth, versetele 7, 8 şi 9 cu Gimmel, şi aşa mai departe. Întreg alfabetul, până la ultima literă la sfârşitul capitolului. Şi noi am văzut ieri, că Duhul Sfânt a ales intenţionat această formă, ca să arate clar, că este nevoie de tot limbajul omenesc şi de fapt nici nu ajunge, ca să exprime aceste suferinţe ale poporului.

Şi aceasta ne conduce la tema acestei cărţi, a acestor cântări. Tema este pieirea poporului, şi nu numai aceasta: cartea are şi un înţeles profetic important, căci ceea ce s-a petrecut aici arată profetic spre ceea ce se va petrece în curând cu Ierusalimul, când Dumnezeu va aduce potrivit făgăduinţei Sale judecata asupra cetăţii şi asupra poporului şi asupra statului, un necaz mare, timpul „necazului lui Iacov”, cum spune Ieremia 30.7. Şi Daniel 12 ne vorbeşte despre acest timp de necaz, aşa cum găsim expresia şi în Matei 24, în Apocalipsa 7: un necaz mare. În mijlocul acestui necaz cei nevinovaţi vor trebui să sufere împreună cu cei vinovaţi, şi aceasta mă conduce la acest capitol 3.

Am spus deja ieri seara: aici ne lovim de un cu totul alt „eu”. În capitolul 1 acest „eu” era „eu”-l acestei cetăţi. Ea vorbeşte despre sine însuşi, despre suferinţele ei în a doua jumătate a capitolului 1. Şi ea vorbeşte altora şi lui Dumnezeu despre suferinţele ei îngrozitoare, pe care trebuie să le îndure după distrugerea Ierusalimului. În capitolul 2 poetul vorbeşte cetăţii, în a doua jumătate a capitolului, în forma „eu”. Şi prin el vorbeşte Dumnezeu, Duhul Sfânt, cetăţii, aşa cum am văzut, ca să cheme cetatea la rugăciune, pentru ca ea să-şi verse plângerea înaintea lui Dumnezeu. Şi astfel capitolul al 2-lea se încheie cu o rugăciune a cetăţii Ierusalim.

Acum venim la acest al treilea eu. Şi diferenţa se remarcă imediat. Căci atunci când cetatea a vorbit, era la forma feminin, cetatea este comparată cu o femeie, chiar cu o văduvă. Şi când ea vorbeşte despre sine însuşi, este sub această formă de feminin. Plângerile 1.2b,12: „... peste mine, cu care m-a întristat Domnul în ziua mâniei Sale aprinse”. Aici vorbeşte o femeie. Dar în Plângerile 3.1 este altfel, aici vorbeşte un bărbat. Desigur este poetul, dar cu totul altfel

decât în Plângerile 2, acolo vorbeşte Duhul Sfânt cetăţii, atenţionând-o şi implorând-o. Dar aici vorbeşte un om din popor. Unul care a avut parte personal, pe propria piele, de suferinţele cetăţii, care a fost în mijlocul lor şi a îndurat aceste suferinţe, le-a trăit, ca şi cum ar fi fost suferinţele lui personale.

Al doilea lucru, care se observă, este, că acest bărbat este nevinovat. Aceasta rezultă foarte clar din capitol. Dacă el vorbeşte la forma generală, în versetul 42, atunci se spune: [noi] Am păcătuit şi [noi] ne-am răzvrătit; Tu n-ai iertat! Vom vedea că aici el se face una cu poporul întreg, aşa cum Daniel nevinovat se face una în capitolul 9 cu poporul vinovat şi aşa putea spune: noi am păcătuit. Dar personal, poetul poate spune, în versetul 52: M-au urmărit aprig ca pe o pasăre, cei care fără temei îmi sunt vrăjmaşi. – Aceasta este ceva cu totul nou. Cetatea nu putea spune aşa ceva în capitolul 1 şi mai târziu în capitolele 4 şi 5. Dimpotrivă, ei trebuiau să mărturisească clar, că ei erau duşmăniţi dintr-un motiv bine întemeiat şi au fost judecaţi de Dumnezeu prin aceste instrumente omeneşti ale lui Dumnezeu, şi anume din cauza păcatelor lor. Însă aici vorbeşte unul foarte personal, un bărbat, unul din popor, din acest popor vinovat, un bărbat care era nevinovat. El se face una cu poporul şi apoi poate spune: noi am păcătuit. Însă personal el poate spune: sunt nevinovat. Aceasta este foarte ciudat. Până acum n-am auzit aşa ceva în această carte. Este glasul rămăşiţei credincioase din timpul acela.

Am văzut deja ieri: cei nevinovaţi, care au rămas credincioşi lui Dumnezeu, care au respectat Legea Sa, au trebuit cu toate acestea să aibă parte de judecata şi de pieirea cetăţii. La fel va fi şi în viitor, în necazul cel mare, care va veni peste Ierusalim. Atunci şi rămăşiţa credincioasă va trebui să aibă parte de aceste lucruri îngrozitoare. Da, aşa cum vom vedea şi aici, ei vor trebui să sufere şi mai mult, căci ei vor suferi ca cei vinovaţi prin mâna vrăjmaşilor, a asupritorilor. Dar în afară de aceasta ei vor trebui să sufere şi din partea poporului vinovat, rău, răzvrătit. Vom vedea aici şi aceasta. Şi dacă în acest bărbat auzim rămăşiţa credincioasă – sau un glas care reprezintă această rămăşiţă credincioasă -, atunci gândurile noastre se îndreaptă în mod deosebit spre El, pe care L-am privit deja ieri, care în Duhul, aşa cum este prezentat în unii Psalmi, Se

face una cu această rămăşiţă credincioasă. Glasul Lui devine glasul lor, glasul lor devine glasul Lui. Aşa cum în mulţi Psalmi uneori nu se poate diferenţia glasul Domnului, al lui Mesia, de glasul rămăşiţei credincioase – aşa de împletite sunt ele unul cu altul -, aşa este aceasta şi aici. Nu este mai întâi glasul lui Mesia, mai întâi este glasul rămăşiţei credincioase, dar glasul Lui se face una cu glasul lor. Dacă ţinem seama de detalii, aceasta va deveni mai clar. Auzim pe cei nevinovaţi din popor, auzim pe Cel nevinovat dintre ei: pe Domnul lor, pe Domnul nostru. De aceea acest capitol în mijlocul acestei cărţi este aşa de impresionant pentru noi.

Vers. 1-3

> **Plângerile 3.1-3:** Eu sunt omul care a văzut suferinţa sub nuiaua mâniei Lui. El m-a condus şi m-a făcut să umblu în întuneric, şi nu în lumină; cu adevărat, împotriva mea Şi-a tot întors mâna toată ziua.

Versetul 52, cum am spus, este o cheie, El suferă nevinovat şi cu toate acestea nuiaua mâniei lui Dumnezeu loveşte spatele Lui. Nevinovat. El m-a condus şi m-a făcut să umblu în întuneric, şi nu în lumină. Ne gândim la cele trei ore de întuneric de la cruce. Numai – sau aşa cum spune adnotarea -: cu adevărat, împotriva mea Şi-a tot întors mâna toată ziua.

Vers. 4-6

> **Plângerile 3.4-6:** El a făcut să-mi îmbătrânească *şi* carnea şi pielea; mi-a zdrobit oasele. El m-a luat cu asalt şi m-a înconjurat cu amărăciune şi chin. M-a pus să locuiesc în întuneric, ca pe cei morţi de demult.

Auzim foarte clar vorbirea din Psalmul 22 şi 69. El m-a luat cu asalt şi m-a înconjurat cu amărăciune şi chin. M-a pus să locuiesc în întuneric, ca pe cei morţi de demult, care au murit cu secole în urmă şi ale căror nume au fost demult uitate. Aşa sunt eu aici uitat şi în întuneric.

Vers. 7-9:

> **Plângerile 3.7-9:** M-a îngrădit şi nu pot ieşi, mi-a îngreunat lanţurile. Chiar şi când chem şi strig după ajutor, El îmi împiedică rugăciunea. Mi-a îngrădit căile cu pietre cioplite, mi-a strâmbat cărările.

M-a îngrădit şi nu pot ieşi, mi-a îngreunat lanţurile. Aici auzim nu numai vorbirea din Psalmul 22 şi 69. Auzim şi vorbirea unuia ca Iov, pe care desigur nu-l putem compara cu toată cartea, pentru că acolo nu găsim tema că cel nevinovat suferă împreună cu cei vinovaţi. Însă desigur, că un nevinovat trebuie să suferă sub mânia lui Dumnezeu, fără să fie vinovat, ca aici omul acesta. De aceea auzim aici aproape aceleaşi expresii ca în Iov 19 şi Iov 30, ca să amintim unele exemple foarte clare. Chiar şi când chem şi strig după ajutor, El îmi împiedică rugăciunea {compară cu versetul 44}. Ea nu poate pătrunde la El, vom reveni la aceasta în versetul 44. Mi-a îngrădit căile cu pietre cioplite, mi-a strâmbat cărările {aceasta înseamnă, distrus din temelii}. Drumul lui este blocat, el nu mai poate înainta.

Vers. 10-13

> **Plângerile 3.10-13:** El este pentru mine *ca* un urs la pândă, *ca* un leu în locuri ascunse. Mi-a abătut căile şi m-a sfâşiat; m-a pustiit. Şi-a încordat arcul şi m-a pus ca ţintă săgeţii. A înfipt săgeţile tolbei Lui în rărunchii mei.

El este pentru mine *ca* un urs la pândă, *ca* un leu în locuri ascunse. Când El vorbeşte în Psalmul 22 despre gura leului, atunci este vrăjmaşul, satan. Aici este Dumnezeu Însuşi, care a devenit faţă de el un leu, un animal de pradă şi l-a atacat. Mi-a abătut căile – aceasta înseamnă, i-a tăiat calea -, mi-a sfâşiat carnea, m-a pustiit. Şi-a încordat arcul şi m-a pus ca ţintă săgeţii. A înfipt săgeţile tolbei Lui în rărunchii mei (în ebraică este folosit un idiom, fiii).

Vers. 14

> **Plângerile 3.14:** Am ajuns o bătaie de joc pentru tot poporul meu, şi cântecul lor toată ziua.

Şi acesta este un verset important pentru înţelegerea capitolului. Aici nu este ca în capitolul 1 şi 2, unde poporul se plânge de vrăjmaşi. Aceştia sunt acolo naţiunile, care au asediat cetatea şi apoi au distrus-o. Dar aici vorbeşte un nevinovat, care trebuie să sufere din pricina propriului popor. Am ajuns o bătaie de joc pentru tot poporul meu. Domnul Isus a suferit nu numai din partea lui Pilat şi a lui Irod. El a suferit din partea poporului Său, din partea lui Caiafa şi mai ales din partea poporului iudeu, care a strigat: Răstigneşte-L! – propriul Meu popor, întreg poporul Meu.

Vers. 15-18

> **Plângerile 3.15-18:** M-a săturat de amărăciuni, m-a adăpat cu pelin, şi mi-a zdrobit dinţii cu pietre din prund; m-a acoperit cu cenuşă. Şi mi-ai alungat sufletul departe de pace; am uitat fericirea. Şi am zis: «S-a dus încrederea mea şi speranţa mea în Domnul!»

Punctul acesta îl avem de două ori în capitolul acesta. Prima parte şi ultima parte se aseamănă. Plângerea sfârşeşte cu deznădejde, apoi urmează o rugăciune şi rugăciunea aceasta aduce speranţă nouă. Dragi prieteni, aceasta este o învăţătură foarte importantă, foarte serioasă, dar şi foarte preţioasă pentru noi. Sub altă formă putem acum pune aceeaşi întrebare ca şi ieri seară: Ce facem noi cu plângerile noastre? Tocmai atunci când plângerile noastre ne duc aşa de departe – la acest punct al deznădejdii, când se ajunge aşa de departe, că se spune: speranţa mea în Domnul s-a pierdut. Atunci ai de făcut alegerea între două posibilităţi: Ori se spune: speranţa mea în Domnul a pierit, nu trebuie să mă mai rog. Şi aşa se ajunge la pieire. Şi aşa cu regret mulţi au uitat pe Dumnezeu prin suferinţele lor şi au decăzut de la El, au pierdut credinţa. Dar tocmai în punctul deznădejdii, poetul începe să se roage. Avem aceasta, aşa cum am spus, de două ori în acest capitol. Aici, versetul 18, el ajunge acest punct al deznădejdii şi apoi, versetele 19 şi 20, se roagă şi găseşte o nouă speranţă.

Vers. 19-20

> **Plângerile 3.19-20:** Adu-ţi aminte de necazul meu şi de rătăcirea mea, de pelin şi amărăciune! Sufletul meu îşi aminteşte mereu *de ele* şi este abătut înăuntrul meu.

Dacă noi toţi putem lua cu noi acasă o învăţătură, atunci aceasta este valoarea rugăciunii. Tocmai în deznădejde. Dacă apoi se poate striga către Domnul: Adu-ţi aminte de necazul meu şi de rătăcirea mea, de pelin şi amărăciune! Şi el se gândeşte la aceasta. Aici nu este chiar aşa de clar, dar este acelaşi verb ca în versetul 20: Domnul ar trebui să-Şi amintească, dar el spune despre sine însuşi: Sufletul meu îşi aminteşte mereu *de ele. El nu se poate gândi la altceva şi el spune Domnului, ca şi gândurile Lui să se umple cu suferinţa poetului.* Sufletul meu îşi aminteşte mereu *de ele* şi este abătut înăuntrul meu.

Vers. 21-24

> **Plângerile 3.21-24:** De aceasta îmi amintesc în inima mea, de aceea am speranţă: este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciţi de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârşesc. Ele sunt noi în fiecare dimineaţă; mare este credincioşia Ta! „Domnul este partea mea“, zice sufletul meu; de aceea Îl voi aştepta.

Aceasta vreau să-mi pun la inimă, vreau să sper aceasta, punct. Vedem noi diferenţa? Versetul 18: speranţa mea s-a dus, versetul 21: o rugăciune scurtă, numai o rugăciune scurtă are succesul acesta. De aceea vreau să sper. Şi după aceea urmează, apoi îşi aminteşte cu ce Dumnezeu are a face. Cât de mult ne putem ruşina uneori, când ajungem la un astfel de punct de deznădejde şi apoi prin rugăciune îţi aminteşti cine este de fapt Dumnezeu. Atunci te ruşinezi, că ai putut avea gânduri josnice despre Dumnezeu. Şi aşa spune profetul: este bunătatea Domnului că nu suntem nimiciţi de tot, pentru că îndurările Lui nu se sfârşesc. De ce nu a văzut el aceasta? Erau dispărute îndurările pentru un timp? Nu, speranţa lui dispăruse, şi de aceea ochii lui erau închişi. Şi un om poate ajunge

aşa de departe, că el nu mai vede aceste bunătăţi, aceste îndurări. El vede numai suferinţele, el vede numai pieirea, aşa ca cetatea aici. El vede toate nevoile şi uită că îndurările şi bunătăţile Domnului sunt întotdeauna mai mari decât nevoile.

Îndurările Lui sunt în fiecare dimineaţă noi. Credincioşia Ta este mare! Dacă un om spune: mi-a pierit speranţa, prin aceasta el spune: Dumnezeu nu mai este credincios. Acum el este din nou treaz şi spune: Credincioşia Ta este mare! Dar ea trebuie văzută, trebuie să ai ochi deschişi, luminaţi, şi de aceea rugăciunea este aşa de importantă. Aceasta nu se învaţă într-o predică, aceasta se învaţă în linişte în trăirea cu Dumnezeu. Credincioşia Ta este mare. Domnul este partea mea, zice sufletul meu. Aşa cum s-a spus despre preoţi: Domnul este partea lor. Ei nu aveau nici o moştenire în ţară. Aici moştenirea dispăruse, a fost luată de vrăjmaşi.

Poetul se simte asemenea levitului şi preotului, care avea o singură moştenire, pe Domnul Însuşi. Domnul este partea mea, zice sufletul meu: de aceea voi spera în El. Pare să fie o repetare din versetul 21: De aceea am speranţă. Dar vedem noi diferenţa? Mică, dar foarte importantă: De aceea am speranţă, şi apoi în versetul 24: De aceea vreau să sper în El. Nu este vorba numai de faptul că noi primim din nou speranţă. Speranţa poate fi numai o emoţie, o stare sufletească. Speranţa: eşti iarăşi optimist. Nu, aici este vorba de un obiect, de un lucru pentru această speranţă. De aceea vreau să sper în El. Acum el a ajuns un pas mai departe.

Vers. 25-26

> **Plângerile 3.25-26:** Domnul este bun pentru cei care Îl aşteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine ca *omul* să aştepte, şi aceasta în tăcere, mântuirea Domnului.

Domnul, acum el ştie din nou, este bun pentru cei care Îl aşteaptă, pentru sufletul care-L caută. Este bine să se aştepte în linişte. Chiar dacă nu ai nici o perspectivă, aşteaptă liniştit salvarea Domnului! Aceasta este greu: să aştepţi, să ai răbdare, să-L aştepţi, să speri în El.

Versetul 27

> **Plângerile 3.27:** Este bine pentru om să poarte un jug în tinereţea lui.

Acum vine un cuvânt pentru tinerii noştri, căci aici se spune: Este bine pentru om – şi desigur şi pentru femeie – ca el, ca ea să poarte un jug în tinereţea lui, în tinereţea ei. De ce spune poetul aceasta? Este el însuşi tânăr? Probabil. Dar nu acesta este sensul. Sensul este, că unii la vârstă înaintată au greutăţi cu jugul, deoarece ei nu l-au cunoscut în tinereţe. Despre ce este vorba aici este, că cel mai bine este să luăm cât mai devreme acest jug al aşteptării după Domnul, al nădăjduirii în El, jugul ascultării, al dăruirii. Dacă te-ai exersat în privinţa aceasta ca tânăr, ca tânără, mai târziu va fi mai uşor. Dacă noi răsfăţăm pe copiii noştri, ne uşurăm nouă şi lor situaţia. Nu, le-o facem nespus de grea. Să-ţi răsfeţi copiii este aproape o fărădelege. Înseamnă că pentru problemele din viaţa de mai târziu sunt crescuţi rău. Este bine dacă un om poartă jugul în tinereţea sa. Jugul aşteptării, nu simplu al ascultării de părinţi, ci ca ei să înveţe să asculte de Domnul. Aceasta trebuie învăţat devreme în viaţă.

Aici nu este jugul din primul capitol. Şi acesta este un jug. Aici este un jug dublu. Primul jug, este jugul fărădelegilor noastre. Şi cât de multe urmări avem parte uneori – capitolul 1 ne-a spus aceasta – prin aceea că toate fărădelegile noastre s-au împletit ca un jug, care apasă pe grumazul nostru. Apoi purtăm în viaţă jugul păcatelor noastre. Aici este un alt jug. Jugul pe care Domnul l-a pus asupra noastră. Jugul ascultării, al dăruirii, aşa că poţi aştepta până la sfârşit în suferinţe, în osteneli, în situaţii de necaz.

Ieremia era un tânăr, spune capitolul 1, atunci când el a fost chemat. Foarte tânăr. Era aşa de tânăr, că a zis: Doamne, cum pot eu să fiu folositor, eu sunt mult prea tânăr, ca să fac o lucrare. Dar Domnul l-a chemat tânăr. Şi în general este aşa: dacă un frate sau o soră este chemată de Domnul pentru o lucrare, o astfel de persoană a practicat-o în tinereţe, nu întotdeauna, dar în general. Sunt excepţii, când unii au venit mai târziu la credinţă. Însă deseori vedem că Domnul începe devreme, unele exemple le avem în Scriptură.

Niciunul din tinerii de aici nu poate şti, dacă Domnul are pentru el o anumită lucrare. Dar dacă Domnul îţi pune pe inimă o povară deosebită, ca să-I slujeşti, atunci slujeşte-I cu credincioşie şi ascultare, aşa că probabil mai târziu Domnul îţi va pune un jug mai mare. Este bine dacă un om începe devreme să se obişnuiască cu jugul. Textul continuă.

Vers. 28-33

> **Plângerile 3.28-33:** să stea singur şi să tacă, pentru că El l-a pus asupra lui. Să-şi pună gura în ţărână; poate este vreo speranţă. Să-şi dea obrazul celui care îl loveşte, să se sature de batjocură. Pentru că Domnul nu va respinge pentru totdeauna; iar dacă întristează, El va avea milă, după mulţimea îndurărilor Sale. Pentru că El nu necăjeşte, nici nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor.

El nu trebuie să protesteze. Vine de la El. El nu ar trebui să se plângă. Să-şi pună gura în ţărână. Aşa de smerit să fie înaintea Lui. Probabil este speranţă. Să-şi dea obrazul celui care îl loveşte, să fie săturat cu ocară. Este jugul suferinţei, al necazului, al încercării. Eşti pus la probă devreme, pentru ca mai târziu să fi folositor pentru El. Însă Domnul face aceasta nu pentru a chinui. Domnul nu respinge pentru totdeauna; ci El Se îndură după mulţimea îndurărilor Sale de acela pe acela pe care l-a întristat.

Vers. 34-36

> **Plângerile 3.34-36:** Să zdrobească omul sub picioarele lui pe toţi cei încătuşaţi ai pământului, să abată dreptul unui om înaintea feţei Celui Preaînalt, să nedreptăţească pe un om în cauza lui – nu vede Domnul?

Că sunt călcaţi sub picioarele lui toţi captivii pământului, că dreptul unui om este îndepărtat dinaintea feţei Celui Preaînalt, că omul este nedreptăţit în cauza lui, liniuţă – Nu vede Domnul? Aceasta ar trebui citit mai întâi. Să nu vadă Domnul că toţi captivii pământului sunt călcaţi sub picioarele lui? Că pretutindeni pe pământul acesta, nu

numai în Ierusalim, nu numai în timpul acela, ci şi în timpurile noastre se face aşa multă nedreptate: să nu vadă Domnul aceasta? Şi în cele din urmă să salveze pe ai Săi din acest necaz? El este Cel care știe aceasta.

Vers. 37-38

> **Plângerile 3.37-38:** Cine este acela care zice ceva şi se împlineşte fără ca să fi poruncit Domnul? Nu ies din gura Celui Preaînalt nenorocirea şi binele?

Acesta este un cuvânt pe care noi îl citim în Psalmul 33 cu referire la creație. Dumnezeu a făcut toate numai prin cuvântul Său. Aici este altceva. Nu creaţia, ci întreţinerea, guvernul lumii acesteia. Isaia 45 şi Amos 3 ne spun acelaşi lucru, pe care îl găsim aici. Şi aceasta ne spune, că noi trebuie să luăm toate lucrurile din mâna lui Dumnezeu. Ambele pasaje spun că nu este nici o nenorocire, pe care noi nu ar trebui s-o primim din mâna Domnului, aşa cum şi Iov a făcut aceasta. Să luăm noi binele din mâna lui Dumnezeu, şi răul nu? El are mâna Lui în acesta. Aici vorbeşte un om credincios, care într-adevăr se plânge de toată nenorocirea lui, dar care ştie: mâna lui Dumnezeu este în ele. Şi aceasta mângâie. Nu am avut parte de ea de la un străin; este Dumnezeu Cel care a rânduit-o pentru noi.

Versetul 39

> **Plângerile 3.39:** De ce să se plângă un om care trăieşte, un om, pentru pedeapsa păcatelor lui?

De ce să se plângă un om care trăieşte? Aceasta înseamnă omul în viaţa lui pe pământul acesta. Să se plângă el? Dacă se plânge de soarta lui, de viaţa lui, atunci înseamnă – acesta este sensul acestui verset – că Îl acuză pe Dumnezeu. Atunci se spune prin aceasta: Dumnezeule, Tu nu ai făcut bine în viaţa mea! Plângere înseamnă că Dumnezeu a greşit. Dacă trebuie să te plângi, atunci este numai un subiect pentru plângere şi acesta este: fiecare, traduc eu, să se plângă de păcatele lui. Atunci poţi să te plângi. Plânge-te de tine însuţi, dar nu de împrejurările tale, căci în cele din urmă aceasta

înseamnă că te plângi de Dumnezeu. De aceasta trebuie să-ţi aminteşti corect. Şi în momentul în care el spune: fiecare dintre noi, este şi el inclus, însă acum el vorbeşte poporului. Acesta ar trebui să se plângă de păcatele lui. Apoi el include şi pe alţii.

Vers. 40-42

> **Plângerile 3.40-42:** Să ne cercetăm căile noastre şi să le încercăm şi să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălţăm inima cu mâinile spre Dumnezeu în ceruri: Am păcătuit şi ne-am răzvrătit; Tu n-ai iertat!

Şi astfel găsim aici, în versetele de la 40 la 47, un apel adresat poporului întreg, ca să se plângă: mai întâi înaintea lui Dumnezeu, aceasta este foarte important; cine se plânge, să se plângă înaintea lui Dumnezeu. Şi, în al doilea rând, cu privire la ce să se plângă. Plânge-te pe tine însuţi, plânge-te de păcatele tale. Să ne verificăm şi să ne cercetăm – acum nu mai este „eu” – căile noastre, şi să ne întoarcem la Domnul! Să ne înălţăm inimile împreună cu mâinile spre Dumnezeu în cer! Noi, noi am decăzut şi am fost răzvrătiţi. Şi după apelul scurt el se adresează în plural – ca şi cum el ar vorbi în numele întregului popor -, lui Dumnezeu şi spune: Tu n-ai iertat. Aceasta înseamnă: după ce noi am fost aşa de răzvrătiţi, Tu ai trimis pedeapsa Ta.

Versetul 43

> **Plângerile 3.43:** Te-ai învelit cu mânia şi ne-ai urmărit; ai omorât, n-ai cruţat.

În cetate au fost mulţi omorâţi.

Versetul 44

> **Plângerile 3.44:** Te-ai învelit cu un nor, ca rugăciunea să nu străbată până la Tine.

Am văzut mai înainte, în capitolul 2, că El a învăluit Sionul într-un

nor. Acum este aşa, că El Însuşi S-a învăluit într-un nor, aşa de nepătruns, că nici o rugăciune nu pătrunde. Am văzut aceasta deja în versetul 8; aşa îmi împiedică El rugăciunea.

Vers. 45-47

> **Plângerile 3.45-47:** Ne-ai făcut gunoi şi lepădătură în mijlocul popoarelor. Toţi vrăjmaşii noştri şi-au deschis larg gura împotriva noastră. Frica şi groapa au venit peste noi, pustiirea şi ruina.

Acum plângerea nu mai are caracter de rugăciune, dar este totuşi o plângere comună. Toţi vrăjmaşii noştri şi-au deschis gura împotriva noastră. Frica şi groapa au venit peste noi, pustiirea şi ruina. Apoi, după acest scurt pasaj, în care se vorbeşte la plural – în general, şi apoi în mod deosebit lui Dumnezeu -, profetul sau poetul vorbeşte din nou în forma eu.

Avem de fapt o repetare scurtă. Plângere până la deznădejde, în momentul deznădejdii – rugăciunea, prin rugăciune – speranţă nouă, certitudine nouă cu privire la Dumnezeu. Plângerea arată în felul următor:

Versetul 48

> **Plângerile 3.48:** Ochiul meu face să curgă râuri de apă din cauza ruinei fiicei poporului meu.

Vedem aici că aceasta nu este o simplă repetare a plângerii. În prima parte s-a plâns cu privire la sine însuşi. Aici se plânge cu privire la starea poporului întreg.

Vers. 49-50

> **Plângerile 3.49-50:** Ochiul meu varsă lacrimi şi nu încetează, n-are odihnă, până când Domnul Se va uita şi va vedea din ceruri.

S-ar putea crede că mai este încă speranţă; dar nu este sigur dacă Domnul va face aceasta. Vom vedea imediat că este mult mai mult decât deznădejde.

Versetul 51

> **Plângerile 3.51:** Ochiul meu îmi mâhneşte sufletul din cauza tuturor fiicelor cetăţii mele.

De fapt aceasta este singura afirmaţie aici cu privire la cetate, prin care ştim că realmente este vorba de pieirea cetăţii, a Ierusalimului. Dacă nu am avea aceste două cuvinte, atunci această poezie ar fi putut sta în altă parte în Biblie. Numai prin aceste două cuvinte ştim că este încă vorba de distrugerea Ierusalimului, „cetăţii mele”. Apoi el spune despre sine însuşi

Versetul 52

> **Plângerile 3.52:** Cei care sunt vrăjmaşii mei fără temei m-au urmărit aprig ca pe o pasăre.

Am văzut cât de important este versetul acesta ca şi cheie pentru acest capitol. Ne arată că poetul însuşi este nevinovat. Este iarăşi aceeaşi vorbire ca în Psalmul 69, unde noi avem aceleaşi două cuvinte: fără temei. Domnul Isus le citează El Însuşi în Ioan 15 şi le aplică la Sine Însuşi. El putea spune cu adevărat: M-au batjocorit pe nedrept. Profetul spune: mi-au nimicit viaţa în groapă şi au aruncat cu pietre în mine. De fapt Ieremia a avut efectiv parte de aşa ceva, cum rezultă din capitolul 38 al cărţii sale. Aruncat într-o groapă, unde el realmente trebuia să se teamă că nu va mai trăi şi în care era cufundat în noroi. Apoi el a fost salvat de Ebed-Melec, sclavul etiopian.

Versetul 54

> **Plângerile 3.54:** S-au vărsat ape peste capul meu. Am zis: „Sunt nimicit!“

Iarăşi momentul deznădejdii. Şi iarăşi este o chestiune, pe care o cunoaştem bine din Psalmi – de exemplu Psalmul 42 -, unde talazuri de ape au trecut şi peste capul lui Mesia, al Domnului Isus. Şi pentru a doua oară, dragi prieteni, avem această învăţătură. Dacă spui: Sunt pierdut!, nu spune prea repede. Adresează-te lui Dumnezeu.

Versetul 55

> **Plângerile 3.55:** Eu am chemat Numele Tău, Doamne, din groapa cea adâncă.

Aici ne gândim nu numai la Psalmi, ne gândim aici în mod deosebit şi la Iona 2, unde Iona stă în pântecele peştelui şi de fapt rosteşte numai citate din Psalmi; dar face aceasta prin simţăminte proprii, cumpăniri proprii. Este o vorbire asemănătoare. Duhul rămăşiţei vorbeşte aici din groapă, din peşte, aşa cum Iona este o imagine a rămăşiţei, dar totodată şi o imagine a Domnului Isus, care strigă din groapă la Dumnezeu.

Vers. 56-57

> **Plângerile 3.56-57:** Tu ai auzit glasul meu; nu-Ţi ascunde urechea la suspinul meu, la strigătul meu! Te-ai apropiat în ziua când Te-am chemat. Ai zis: „Nu te teme!“

El nu este pierdut. Ce răspunsuri minunate poate da o rugăciune scurtă! Aici el aude glasul lui Dumnezeu în timp ce se roagă: Nu te teme! După aceea el are îndrăzneala să se roage mai departe:

Vers. 58-60

> **Plângerile 3.58-60:** Doamne, Tu ai apărat cauza sufletului meu; mi-ai răscumpărat viaţa. Doamne, Tu ai văzut nedreptatea care mi se face; judecă-mi cauza! Tu ai văzut toată răzbunarea lor, toate uneltirile lor împotriva mea,

Aceştia sunt vrăjmaşii lui, din afara poporului său sau chiar din poporul său, aşa cum am spus. Tu ai văzut toate atacurile lor

îndreptate asupra mea. Doamne, Tu ai auzit batjocurile lor, toate atacurile lor împotriva mea,

Versetul 62

> **Plângerile 3.62:** buzele celor care se ridică împotriva mea şi murmurul lor împotriva mea, toată ziua.

În versetul 50 el a vorbit pe jumătate lipsit de speranţă şi pe jumătate plin de speranţă: până când Domnul a privit din cer în jos. Acum este o rugăciune adresată direct Lui, ca în versetul 14:

Versetul 63

> **Plângerile 3.63:** Priveşte când se aşează şi când se ridică ei; eu sunt cântecul lor!

Şi apoi, cum am spus – aici nu aşa de frumos ca la mijlocul capitolului -, dar totuşi capitolul sfârşeşte cu această rugăciune, cu o nouă certitudine.

Vers. 64-66

> **Plângerile 3.64-66:** Dă-le o răsplată, Doamne, după fapta mâinilor lor. Dă-le o inimă îndărătnică, blestemul Tău să fie asupra lor! Urmăreşte-i cu mânie şi nimiceşte-i de sub cerurile Domnului.

În traducerea Elberfelder cu regret aici nu este foarte clar: eu aş traduce astfel: Doamne, Tu le vei răsplăti după fapta mâinilor lor. Tu le vei da orbirea inimii. Blestemul Tău va veni peste ei, Tu îi vei urmări în mânia Ta şi îi vei nimici de sub cer. – Timpul verbelor arată că este foarte probabil că aşa vrea să se spună. Şi apoi este la fel ca în capitolul anterior: nu numai rugăciune, este şi exprimarea certitudinii, aşa cum mai înainte el a exprimat certitudinea că îndurările lui Dumnezeu sunt mereu noi. Că nu trebuie să ne îndoim, el are aici o certitudine cu privire la vrăjmaşii lui. Dumnezeu nu va permite niciodată şi veşnic, ca aceşti vrăjmaşi să continue cu

batjocurile lor. El va aduce şi judecata asupra lor.

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (3)

După o prelegere din anul 1991

Traducere: Ion Simionescu

Capitolul 4

Versete călăuzitoare: Plângerile 4

Voi spune ceva pe scurt şi despre următoarele două capitole. Capitolul 4 se aseamănă foarte mult cu capitolul 2 şi capitolul 5 cu capitolul 1, aşa că întreaga carte este simetrică: capitolul 2 şi capitolul 4, capitolul 1 şi capitolul 5 sunt în concordanţă. Aici capitolul începe iarăşi cu un „cum”, ca şi capitolul 1 şi 2: vai, cum! – expresie a durerii. Şi aici este, aşa cum se spune în adnotare: litera ebraică iniţială a fiecărui verset de două rânduri urmează în ordine alfabetică – ca în capitolul 1 şi 2. Deci ca şi în capitolul 1 şi 2, şi aici iarăşi 22 de versete. Diferenţa este numai că aici fiecare verset nu este din 3 rânduri, ci din două rânduri, aşa cum se poate uşor constata.

Doresc să împart capitolul în patru părţi. O plângere conduce la o mărturisire de păcate. O plângere nouă conduce iarăşi la o nouă mărturisire a păcatelor. Aceasta se repetă şi de aceea este şi mai impresionant. Dacă se doreşte să se plângă, plânge-te atunci înaintea Domnului, şi atunci vei descoperi, că poţi cel mai bine să te plângi de tine însuţi! Doresc cu plăcere să accentuez aceasta, pentru ca noi să luăm aceasta cu noi acasă ca învăţătură: plânge-te numai înaintea Lui; atunci vei observa că cel mai bine ai să te plângi de tine însuţi, şi nu de fraţi şi de surori, nu de colegi şi nu de împrejurările în care te afli, ci mai întâi de tine însuţi. Şi cine înţelege aceasta, acela nu poate să se plângă nicidecum mai bine. Plânge-te înaintea Lui! Acesta este mesajul simplu. Ca şi în capitolul 2 şi aici este o descriere a distrugerii cetăţii.

Versetul 1

Plângerile 4.1: Cum s-a întunecat aurul! Aurul cel mai curat s-a schimbat! Pietrele sfântului locaş sunt împrăştiate la

capătul oricărei străzi!

S-ar putea interpreta în sensul adevărat al cuvântului cu privire la Locul sfânt, la Templu, care a fost pustiit. Dar poate fi înţeles şi simbolic, deoarece în versetul 2 copiii Sionului sunt comparaţi cu aurul:

Versetul 2

> **Plângerile 4.2:** Fiii cei scumpi ai Sionului, cei comparaţi cu aurul fin, cum sunt socotiţi ca vasele de lut, lucrare a mâinilor olarului!

Aceasta nu mai trebuie cruţat, poate fi acceptat fireşte aşa cum s-a întâmplat.

Vers. 3-4

> **Plângerile 4.3-4:** Chiar şi şacalii îşi apleacă ţâţele şi îşi alăptează puii; fiica poporului meu a ajuns nemiloasă ca struţii din pustiu. Limba sugarului se lipeşte de cerul gurii lui, din cauza setei. Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge.

Şi apoi iarăşi un cuvânt, pe care l-am avut aseară despre copii, despre sugari. Unul din lucrurile cele mai impresionante, din temele din această carte este soarta copiilor în timpul distrugerii, în timpul asedierii şi distrugerii Ierusalimului. Şacalii sunt mame mai bune decât erau mamele lui Iuda în timpul asedierii. Chiar şi şacalii îşi apleacă ţâţele şi îşi alăptează puii; fiica poporului meu a ajuns nemiloasă ca struţii din pustiu. Realmente, în Iov 39 citim, că struţii nu se îngrijesc aşa mult de puii lor. Ei îşi depun ouăle şi nu se mai interesează ce se va întâmpla după aceea cu ele. Au ajuns mamele în felul acesta? Cum trebuie înţeles aceasta? Deoarece mamele nu mai aveau hrană. Limba sugarului se lipeşte de cerul gurii lui, din cauza setei. Pruncii cer pâine, nimeni nu le-o frânge.

Versetul 5

> **Plângerile 4.5:** Cei care se hrăneau cu mâncăruri alese sunt căzuţi pe străzi. Cei crescuţi pe purpură îmbrăţişează grămezile de gunoi.

Cei care se hrăneau cu mâncăruri alese sunt căzuţi pe străzi. Cei crescuţi pe purpură, aceştia sunt nu numai copiii, aceştia sunt oamenii bogaţi, care au locuit în lux; acum zac sau tradus mai bine, îmbrăţişează {ca în Iov 24.8} grămezile de gunoi. Aceasta conduce la prima mărturisire de păcate în versetul 6.

Versetul 6

> **Plângerile 4.6:** Şi pedeapsa nelegiuirii fiicei poporului meu este mai mare decât păcatul Sodomei, care a fost nimicită într-o clipă, fără să fi pus cineva mâinile pe ea.

A avut loc direct de la Dumnezeu din cer; nu aşa cum au făcut babilonieni aici. Vedem aici că nu este numai o repetare a capitolului 2; dimpotrivă; aici merge mult mai profund. Aşa cum Scriptura niciodată nu oferă numai repetări. Ce este aici mai profund? Aici este nu numai descrisă o stare nenorocită. Aici starea este privită din punct de vedere moral. Aici sunt descoperite cauzele acestei stări nenorocite. Şi cauza este păcatul poporului, care a devenit mai mare decât păcatul Sodomei. Dacă ai ceva de deplâns, ar trebui să te întrebi dacă nu cumva starea proprie este urmarea propriilor păcate. Aceasta este prezentat direct mai detaliat. Mai întâi continuă plângerea:

Versetul 7

> **Plângerile 4.7:** Capii ei erau mai curaţi decât zăpada, mai albi decât laptele, mai rumeni la trup decât rubinele, înfăţişarea lor era ca safirul.

Alb şi roşu, aşa cum se spune despre mire în Cântarea Cântărilor. Acestea sunt semne ale bunăstării, ale gloriei. Dar:

Versetul 8

Plângerile 4.8: Faţa lor este mai neagră decât funinginea, nu mai sunt recunoscuţi pe străzi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul.

Acestea sunt urmările foametei.

Versetul 9

Plângerile 4.9: Cei ucişi de sabie sunt mai bine decât cei ucişi de foame, pentru că aceştia se topesc, fiind străpunşi de lipsa roadelor câmpului.

Cei loviţi de sabie au parte de o moarte rapidă. Însă ceilalţi trebuie să mai trăiască şi apoi să moară treptat de foame. Ei se topesc fiind străpunşi de lipsa roadelor câmpului.

Versetul 10

Plângerile 4.10: Mâinile femeilor miloase au fiert pe copiii lor. Ei le-au fost mâncarea în dezastrul fiicei poporului meu!

Fiica Sionului este ori cetatea însăşi ori fiicele ei, femeile din cetate, ca aici mamele care erau aşa de disperate şi deznădăjduite de foame, că şi-au tăiat copiii şi i-au fiert. Îngrozitor! Aşa departe poate ajunge un om, atunci când el a ajuns jos, foarte jos. Şi această a doua plângere conduce la o mărturisire de păcate mult mai detaliată în versetele 11 până la 16.

Versetul 11

Plângerile 4.11: Domnul Şi-a satisfăcut furia, Şi-a vărsat aprinderea mâniei Sale şi a aprins un foc în Sion şi i-a mistuit temeliile.

Temeliile Sionului, ale cetăţii Ierusalim.

Versetul 12

Plângerile 4.12: Împăraţii pământului şi toţi locuitorii lumii n-au crezut că potrivnicul şi vrăjmaşul ar putea intra pe porţile Ierusalimului.

Nu pentru că Ierusalim era o cetate măreaţă, impresionantă; unele cetăţi erau mult mai mari şi mai tari. Însă împăraţii cunoşteau atotputernicia Dumnezeului lui Israel. Şi ei nu şi-ar fi putut închipui, că vrăjmaşii ar putea pătrunde în această cetate în teritoriul Domnului. Dar s-a petrecut. Şi motivele pentru aceasta ne sunt clare, şi vrăjmaşii ştiau aceasta foarte bine. Este din cauza păcatelor, nu numai ale poporului, ci ale conducătorilor poporului.

Versetul 13

Plângerile 4.13: *Aceasta* este din cauza păcatelor profeţilor săi, a nelegiuirilor preoţilor săi, care au vărsat sângele celor drepţi în mijlocul lui.

În cetate s-a făcut nedreptate. Ca să se îmbogăţească, au omorât pe cel drept.

Vers. 14-15

Plângerile 4.14-15: Ei rătăceau ca nişte orbi pe străzi, erau mânjiţi cu sânge, încât nimeni nu putea să se atingă de hainele lor. Ei strigau către ei: „Depărtaţi-vă, necuraţilor! Depărtaţi-vă, depărtaţi-vă, nu atingeţi!“... Când fugeau şi rătăceau, se spunea printre naţiuni: „Nu vor mai locui aici!“

Ei rătăceau ca nişte orbi pe străzi. Da, aşa a fost în timpul asedierii. Şi de ei era lipit sângele celor drepţi. Ei erau pătaţi cu sânge, aşa că nu se dorea atingerea hainelor lor. Trebuia să li se strige: „Depărtaţi-vă! Necuraţi!”, ca şi cum ar fi fost leproşi. „Depărtaţi-vă, depărtaţi-vă, nu atingeţi!“ Când fugeau, rătăceau {compară cu Deuteronomul 28.65}; se spunea printre naţiuni: Ei nu trebuie să locuiască la noi! Când au vrut să emigreze, nici măcar babilonienii nu au vrut să-i aibă. Leproşi, necuraţi, alungaţi de toţi, aceştia erau aceia care odinioară erau conducătorii sfinţi, curaţi ai poporului.

Versetul 16

> **Plângerile 4.16:** Faţa Domnului i-a împrăştiat, El nu Se va mai uita la ei. Ei n-au onorat faţa preoţilor şi n-au arătat bunăvoinţă faţă de bătrâni.

Poporul i-a alungat afară; vrăjmaşii nu voiau să-i primească; şi în mod foarte deosebit, Domnul i-a împrăştiat. El nu-i mai priveşte. Nu s-au mai respectat preoţii, bătrânilor nu li s-a arătat bunăvoinţă. Aşa se termină aici a doua mărturisire de credinţă, scuzaţi, mărturisirea de păcate, în care numai din partea poetului se exprimă credinţa. Drept urmare este o mărturisire de credinţă din partea poetului. Dacă se recunoaşte judecata în caracterul ei adevărat – sau se recunoaşte ca atare -, este o mărturisire de credinţă, dacă ea poate fi exprimată. Ceea ce urmează la sfârşitul acestui capitol sunt trei scene din timpul asedierii. Mai întâi în versetul 17 şi 18, ceva pe care l-am studiat vineri seara, când am studiat ultimele capitole din cartea 2 Împăraţi.

Versetul 17

> **Plângerile 4.17:** Cât despre noi, ochii noştri lâncezesc după ajutorul nostru zadarnic. În vegherea noastră priveam spre o naţiune care nu putea să *ne* salveze.

Încă mai lâncezesc – aş traduce aici la forma trecut, căci se referă la asediere -, încă mai lâncezesc ochii noştri după ajutorul nostru zadarnic; în aşteptarea noastră aşteptam un popor care nu putea să salveze. Acesta era Egiptul. Astfel au privit ei deznădăjduiţi în sus. Pe când trebuiau să sufere în felul acesta, au stat pe ziduri şi au privit, dacă nu cumva va veni Egiptul, în loc să privească în sus spre cer. Cât de des oamenii au privit în zadar spre alţi oameni şi nu s-au gândit la Dumnezeu. Aşa s-au încrezut ei în Egipt. Şi Egiptul este numai un toiag din trestie, aşa cum a spus deja Isaia în timpul lui Ezechia; acolo era acelaşi lucru. Mereu te încrezi în prietenul fals, în care nu te poţi încrede. Este numai o trestie, care străpunge mâna.

Versetul 18

> **Plângerile 4.18:** Ei ne pândeau paşii ca să nu umblăm pe străzile noastre. Sfârşitul nostru este aproape, zilele noastre s-au împlinit, pentru că sfârşitul nostru a venit.

Prietenii nu mai sunt; nu te poţi încrede în acest popor Egiptul; zilele noastre s-au împlinit; aceasta înseamnă: s-a ajuns la sfârşit, zilele sunt depline, judecata vine; a venit sfârşitul nostru. A doua scenă scurtă este în versetele 19 şi 20. Prima a fost la începutul asedierii; pe când ei sperau încă în Egipt. Versetele 19 şi 20 sunt la sfârşitul asedierii; şi pe aceasta am studiat-o vineri seara, când Zedechia la sfârşit a făcut o spărtură în zid şi apoi a evadat cu mai marii lui şi până la urmă au fost totuşi prinşi de babilonieni.

Vers. 19-20

> **Plângerile 4.19-20:** Urmăritorii noştri erau mai iuţi decât vulturii cerurilor; ne-au fugărit pe munţi, ne-au pândit în pustiu. Suflarea nărilor noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile lor, el, despre care ziceam: „Vom trăi sub umbra lui printre naţiuni!“

Uneori s-a considerat a fi aproape imposibil să se gândească aici la Zedechia. Dar cine ar putea vorbi astfel despre Zedechia: suflarea noastră de viaţă, unsul Domnului, vom trăi sub umbra lui printre naţiuni. De aceea vechea tradiţie iudaică s-a gândit deja aici mai degrabă la Iosia. Mult mai devreme. Nu ştiu cum aceasta se potriveşte în asediere. Aici nu este vorba despre ce era Zedechia în persoana lui. Dacă David a spus despre Saul: este unsul Domului, atunci el nu vorbeşte despre persoana lui Saul, ci despre funcţia lui. Despre aceasta este vorba aici. Zedechia, oricine era el ca persoană, el era unsul Domnului, împăratul uns peste Iuda. Şi în această privinţă, privit din punctul de vedere al funcţiei sale, era speranţa, speranţa naturală, a poporului său, despre care poporul putea spune: Vom trăi sub umbra lui printre naţiuni. Şi după aceea ei au văzut cum împăratul a fugit şi cum după aceea el a fost prins; fiii lui au fost înjunghiaţi, lui i-au scos ochii şi l-au dus în captivitate. Suflarea lor de viaţă a fost tăiată.

Versetul 21

> **Plângerile 4.21:** Bucură-te şi veseleşte-te, fiică a Edomului, care locuieşti în ţara Uţ! Va trece şi la tine potirul; te vei îmbăta şi te vei dezgoli.

A treia scenă scurtă, pe aceasta nu am găsit-o în 2 Împăraţi, dar o găsim în multe profeţii. Şi aceasta este, că Edom, poporul frate, priveşte şi cu bucurie răutăcioasă vede distrugerea Ierusalimului. Despre Edom se spune: Bucură-te şi veseleşte-te, fiică a Edomului – însă aceasta este spus în sens sarcastic, ironic -, locuitoare a ţării Uţ {Probabil o localitate situată în sud-estul Israelului în partea de nord-vest a pustiei Arabiei; compară cu Ieremia 25.20}! Şi la tine va veni paharul judecăţii; te vei îmbăta şi te vei dezgoli.

Versetul 22

> **Plângerile 4.22:** Pedeapsa nelegiuirii tale s-a împlinit, fiică a Sionului, El nu te va mai deporta. El îţi va cerceta nelegiuirea, fiică a Edomului, îţi va da pe faţă păcatele.

Sionul i se spune printre altele, în versetul 22: Pedeapsa nelegiuirii tale s-a împlinit, fiică a Sionului, El nu te va mai deporta. – Aceasta este mângâiere pentru Sion, care a fost luat aşa în derâdere de Edom. Dumnezeu va pune capăt suferinţei tale. Dar apoi se spune iarăşi lui Edom: El îţi va cerceta nelegiuirea, fiică a Edomului, îţi va da pe faţă păcatele. De ce tocmai Edom? Probabil: este o tradiţie iudaică foarte veche, care acum poate fi luată în serios, că Edom a fost de fapt întotdeauna privit ca cel mai mare vrăjmaş, aşa cum găsim aceasta în Isaia 33 şi 34 şi 63, unde este descrisă judecata asupra Edomului în timpul din urmă, unde Edom stă de fapt ca cel mai mare vrăjmaş ca şi Imperiul Roman. Edom este Roma în literatura rabinică. Şi aşa va fi judecat Edom cândva (şi aici aceasta este prezentat profetic) şi Sionul va fi salvat.

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (4)

După o prelegere din anul 1991

Traducere: Ion Simionescu

Capitolul 5

Versete călăuzitoare: Plângerile 5

Ajungem la ultima cântare; este de fapt o anexă. Aceasta o arată clar adnotarea: cântarea a cincea constă din versete de două rânduri, al căror număr corespunde numărului de litere al alfabetului. Aceasta înseamnă: şi aici găsim 22 de versete ca şi cele 22 de litere ale alfabetului ebraic, însă de data aceasta versetele nu încep cu litere diferite în ordinea alfabetică. Prin aceasta Duhul Sfânt arată clar, că această ultimă cântare este de sine stătătoare, ca o anexă. Însă în acelaşi timp face parte din celelalte; ea închide cercul, în care noi suntem aici de fapt înapoi în primul capitol. Dar care este diferenţa? În capitolul 1 avem starea după distrugerea Ierusalimului, în timp ce în capitolul 2 avem descrierea distrugerii însăşi. La fel a fost şi în capitolul 4, distrugerea, asedierea, descrierea distrugerii însăşi şi apoi în capitolul 5 avem încă o dată starea nenorocită după distrugere. Parţial probabil destul de târziu, câteva decenii după distrugere, căci în versetul 3 citim: Suntem orfani şi fără tată. Taţii au fost omorâţi în timpul distrugerii sau au fost duşi în captivitate, şi copiii de atunci au devenit între timp oameni mari. Aşa se poate citi. În orice caz se descrie starea nenorocită din ţară, în care au rămas puţini tineri – ei trebuiau să reziste acolo în împrejurările cele mai îngrozitoare. Capitolul începe cu o rugăciune scurtă, versetul 1; apoi o plângere mai lungă până la versetul 18 inclusiv şi se încheie cu o rugăciune. Aceasta este util, că această carte se sfârşeşte cu un ultim cuvânt adresat lui Dumnezeu Însuşi.

Versetul 1

> **Plângerile 5.1:** Adu-Ţi aminte, Doamne, ce a venit peste noi! Priveşte şi vezi batjocorirea noastră!

Şi versetele de la 2 la 18 ar putea fi privite ca rugăciune, însă aici

niciodată Dumnezeu nu mai este apelat. Dar într-un anumit sens ar putea fi o enumerare a împrejurărilor nenorocite şi în acest caz întreg capitolul ar fi de fapt o rugăciune de încheiere mare.

Versetul 2

> **Plângerile 5.2:** Moştenirea noastră s-a întors la străini, casele noastre la cei din alte ţări.

Naţiuni străine au cucerit ţara.

Versetul 3

> **Plângerile 5.3:** Suntem orfani şi fără tată; mamele noastre sunt ca nişte văduve.

Nu văduve cu adevărat, căci taţii erau duşi în captivitate.

Versetul 4

> **Plângerile 5.4:** Apa noastră trebuie s-o bem pe bani. Lemnul nostru ne revine cu un preţ.

Ceea ce odinioară puteau să procure gratis precum şi lemnul, trebuia acum plătit scump: lemnul nostru ne revine cu un preţ. O putere de ocupaţie, o armată de ocupaţie stăpânea peste ei.

Versetul 5

> **Plângerile 5.5:** Urmăritorii noştri sunt la gâtul nostru. Suntem obosiţi *şi* n-avem odihnă.

Urmăritorii noştri sunt la gâtul nostru. Ei ne pândesc permanent, se spune, ei sunt permanent o ameninţare pentru noi. Noi obosim, nu ne dau deloc pace. Ei încă privesc pe orizontală după ajutor. Aceasta pare să fie înfipt adânc în noi. Foarte greu putem învăţa.

Versetul 6

> **Plângerile 5.6:** Am dat mâna Egiptului *şi* Asiriei, ca să ne săturăm cu pâine.

La stânga şi la dreapta, spre sud-vest, în direcţia Egipt, spre nord-est, direcţia Asur, Asiria, ne întindem mâna {aceasta înseamnă, ne supunem sau ne întindem mâna după ajutor}. De fapt Asur era deja demult cucerit. Dar în Ezra 6, în mod ciudat, împăratul Persiei este încă numit împăratul lui Asur, Asiriei. Asiria era un imperiu foarte puternic, foarte impresionant, şi această Asirie a devenit o parte a Imperiului Persan, şi de asemenea a Imperiului Babilonian. Drept urmare împăraţii Babiloniei şi mai târziu ai Persiei erau în adevăratul sens al cuvântului şi împăraţii lui Asur, ai Asiriei. Deci ei îşi întindeau mâna spre Egipt, spre Asiria, ca să fie săturaţi cu pâine. După aceea în versetul 7 este o afirmaţie importantă legată cu versetul 16.

Versetul 7

> **Plângerile 5.7:** Părinţii noştri au păcătuit, nu mai sunt, şi noi am purtat nelegiuirile lor.
>
> **Plângerile 5.16:** Cununa capului nostru a căzut. Vai de noi, pentru că am păcătuit!

Le tratez pe ambele. Versetul 7: Părinţii noştri au păcătuit, nu mai sunt, şi noi am purtat nelegiuirile lor. Dacă nu am avea versetul 16, atunci aici ar fi un adevăr în sine însuşi, dar unul incomplet. Adevărul este, că toată această nenorocire sunt urmarea păcatelor părinţilor.

Aceasta este şi pentru noi aşa. Starea, în care se află creştinătatea astăzi, nu am pricinuit-o noi direct; aceasta au făcut-o părinţii noştri, străbunicii noştri. Aceasta a început deja la sfârşitul primului secol. Şi cu toate acestea ea a continuat pe parcursul secolelor. Istoria creştinătăţii a trăit şi punctele ei culminante, dar după aceea s-a mers iarăşi în jos. Părinţii noştri au făcut aceasta. Aşa cum este starea astăzi, noi purtăm nelegiuirile – aşa cum se spune aici. Este

un adevăr, dar, prieteni dragi, un adevăr pe jumătate. Ar fi prea ieftin şi prea unilateral, să spui: aceasta au făcut-o ei. De aceea citesc imediat versetul 16: Cununa capului nostru, onoarea noastră, mândria noastră, a căzut. – Tot ce dă demnitate unui popor. Vai de noi, pentru că am păcătuit! Dacă am avea numai versetul 16, aceasta ar fi o mărturisire frumoasă – dar de asemenea un adevăr pe jumătate. Nenorocirea în care trăiau aceşti oameni nu au pricinuit-o ei înşişi. Desigur, nu, dacă este o generaţie crescută, care au făcut aceasta numai pe când erau copii. Aceasta au făcut-o taţii. S-ar putea atunci spune: noi am păcătuit, dar mai întâi, spus foarte deschis, toate acestea erau provocate prin păcatele taţilor. Şi cu toate acestea şi aici este adevărat. Dacă ne gândim la starea creştinătăţii astăzi, atunci spunem nu numai: aceasta a început deja cu 1900 de ani în urmă; atunci spunem: şi noi am păcătuit. Şi aceasta nu numai ca afirmaţie evlavioasă, căci toate comunităţile de credinţă, care sunt reprezentate astăzi aici, ar trebui să mărturisească aceasta. Noi trebuie să spunem în numele comunităţii noastre de credinţă, căreia îi aparţinem; noi, noi ne-am dat contribuţia noastră la starea generală în care se află creştinătatea! Noi nu suntem mai buni! Noi nu am contribuit cu lucruri mai înalte şi mai bune, noi nu suntem mai spirituali, noi nu suntem mai devotaţi, noi nu suntem mai credincioşi decât ceilalţi. Şi astfel aceste două versete se potrivesc foarte bine împreună. Ele constituie cele două laturi ale unui întreg. Împreună ne dau adevărul deplin asupra cauzelor stării noastre.

Versetul 8

> **Plângerile 5.8:** Robii stăpânesc peste noi; nu este cine să ne scape din mâna lor.

Da, împăratul Babiloniei era departe în ţara sa. Erau administratorii lui, care erau în ţară – robii acestui împărat -, care domneau peste ei. Nu este nimeni care să ne smulgă din mâna lor. Uneori robii sunt mult mai răi decât şeful suprem, decât împăratul însuşi.

Versetul 9

> **Plângerile 5.9:** Ne câştigăm pâinea cu *riscul* vieţii noastre, din cauza sabiei pustiului.

Ce să se ia? Aproape că nu mai ai curajul să ieşi din casă din cauza sabiei pustiului. În pustie locuiesc locuitorii pustiei, beduinii. Sabia lor este puternică, şi mica grămăjoară, rămasă în ţară, este slabă. Uneori ei nu au curajul să părăsească casa din cauza sabiei beduinilor.

Versetul 11

> **Plângerile 5.11:** Au înjosit femeile în Sion, fecioarele în cetăţile lui Iuda.

Nu ştiu de ce traducerea Elberfelder traduce acum folosind timpul trecut. Ca şi cum ar vrea să se spună, că aceasta s-ar putea referi numai la asediere; dar nu este aşa. Şi după asediere, ştim, forţele de ocupaţie au făcut deseori astfel de lucruri, până în secolul nostru. S-ar putea traduce şi aşa: ei au violat femeile, femeile din Sion, fecioarele din cetăţile lui Iuda.

Versetul 12

> **Plângerile 5.12:** Căpeteniile au fost spânzurate de mâna lor. Feţele bătrânilor n-au fost onorate,

Nu se interesează dacă aceştia sunt cei cu vază din popor; erau numai câţiva rămaşi în urmă; cei mai mulţi erau în Babilon; dar nu se purta grijă dacă mai erau dintre cei cu vază – aşa cum era Ghedalia. Nici bătrânii nu erau respectaţi.

Vers. 13-15

> **Plângerile 5.13-15:** tinerii au purtat piatra de moară şi băieţii s-au poticnit sub lemne. Bătrânii au încetat să mai fie la poartă, tinerii la cântarea lor. A încetat bucuria inimii noastre; jocul nostru s-a prefăcut în jale.

Întreaga viaţă socială a fost distrusă. Bătrânii nu mai vin laolaltă în porţile cetăţii, ca să discute unul cu altul despre starea de lucruri. Totul a fost distrus. Nici veselia, aşa cum era în muzică, nu mai era; tinerii au rămas departe de instrumentele cu coarde ale lor. Bucuria inimilor noastre a încetat, jocul nostru s-a transformat în jale.

Vers. 16-18

> **Plângerile 5.16-18:** Cununa capului nostru a căzut. Vai de noi, pentru că am păcătuit! De aceea ne este descurajată inima, de aceea ni s-au întunecat ochii, pentru muntele Sionului care este pustiit; vulpile se plimbă pe el.

De aceea – însă „de aceea" nu se referă la versetul 16 -, iarăşi stau două puncte la sfârşitul versetului 17. Acest „de aceea" anticipează. De aceea ne este descurajată inima, din pricina acestor lucruri ochii noştri s-au întunecat. Şi după aceea urmează: din pricina muntelui Sionului, care este pustiit. Ce privelişte îngrozitoare trebuie să fi fost aceasta, dacă ca iudeu ţi-ai iubit ţara, cetatea! Gândesc că pentru germani era îngrozitor să vadă Berlinul la sfârşitul războiului sau să vadă Dresden. Dar acestea nu erau încă cetăţile lui Dumnezeu, minunata Sfântă a Sfintelor de aur a lui Dumnezeu nu stătea în ele. Pentru iudei era mult mai rău, să vadă cetatea total distrusă, să vadă Sfânta Sfintelor în dărâmături. Pentru ei era mult mai rău să vadă cum s-a sfârşit cu serviciul divin; preoţii şi profeţii, nu mai era niciunul; palatul împărătesc distrus; nici un împărat, totul, totul terminat. După starea de lucruri nu se putea imagina o perioadă mai îngrozitoare în istoria lui Israel în Vechiul Testament. Din pricina muntelui Sionului, care era pustiit; vulpile se plimbau pe el. Specific pentru ce se întâmplă când un loc a devenit total pustiu. Nici un om nu mai vine acolo. Vulpile au curajul să vină acolo.

Versetul 19

> **Plângerile 5.19:** Doamne, Tu împărăţeşti pentru totdeauna, tronul Tău este din generaţie în generaţie.

Şi apoi, realmente, la sfârşit o rugăciune de încheiere. Probabil

suntem dezamăgiţi cumva de o astfel de rugăciune, dar am spus la începutul acestei cărţi: Dumnezeu nu ajunge să ia cuvântul în această carte. Numai o singură dată, în capitolul 3, El este citat, nu, da, capitolul 3 versetul 57, El vorbeşte acolo: Nu te teme! Aceasta ar fi probabil singura excepţie, însă ea este în gura profetului, că el simte în sufletul lui răspunsul Domnului. Dar cartea se termină cu o rugăciune. Nu foarte deznădăjduit – este o rugăciune a speranţei. Şi ceea ce mă impresionează mult deseori: este încă rugăciunea fiecărui iudeu ortodox [= drept credincios]. Ei încă se plâng, ei au reconstruit cetatea Ierusalim. Dar iudeul credincios, care ţine cu tărie la Scriptură, se plânge mereu. De aceea acolo este şi un zid al plângerii, deoarece Templul nu este încă construit.

Noi ştim, şi ei de asemenea ştiu: în Zaharia 6 şi în Ezechiel 40: El va veni, El va face, El va reconstrui Templul Său. Şi între timp ei pot numai să strige către Dumnezeu. Chiar dacă se ştie că Dumnezeu va face, cu toate acestea strigi către El, te rogi. Doamne, Tu împărăţeşti pentru totdeauna, tronul Tău este din generaţie în generaţie. De ce acest cuvânt? Este un cuvânt al mângâierii, un cuvânt al încrederii. El vede Ierusalimul, locuinţa lui Dumnezeu a fost distrusă. Dumnezeu nu mai locuieşte acolo.

Dar, vorbind omeneşte, a fost desfiinţat Dumnezeu? Dacă locuinţa Lui a fost distrusă, nu mai poate atunci să existe Dumnezeu? Aceasta ar fi o gândire păgână. Ei gândesc aşa de naiv despre dumnezei. Şi după aceea ochii poporului credincios se îndreaptă de la această grămadă de dărâmături în sus spre cer. Şi Duhul Sfânt vorbeşte în această rămăşiţă credincioasă: locuinţa Ta aici pe pământ este distrusă, Doamne. Dar Tu împărăţeşti acolo sus în veşnicie din generaţie în generaţie. Tronul Tău în cer nu este distrus. Tronul Său în cer nu poate niciodată, absolut niciodată fi transformat într-o grămadă de dărâmături. Credinţa ştie aceasta. Şi orice s-ar petrece în creştinătate, niciodată nu poate atinge tronul lui Dumnezeu şi să-l facă să se clatine, imposibil! Credinţa ştie: tronul lui Dumnezeu, unde Îl ştim pe Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu, tronul acesta nu se va putea clătina în veac.

Versetul 20

Plângerile 5.20: De ce ne uiţi pentru totdeauna *şi* ne părăseşti atât de mult timp?

Să facă Dumnezeu aşa ceva?

Versetul 21

Plângerile 5.21: Întoarce-ne la Tine, Doamne, şi ne vom întoarce; înnoieşte-ne zilele ca mai înainte!

În sens dublu, aşa cum spune Deuteronomul 30. Adun-ne şi fizic, în sensul adevărat al cuvântului, trupeşte înapoi în ţara noastră; construieşte Templul Tău! Ştim, că Domnul Isus o va face. El va reclădi cetatea; El va restabili poporul Său în ţara lor. Dar în al doilea rând: Adu-ne înapoi! – se spune în mod deosebit: schimbă-ne inimile! Dă-ne această inimă nouă din Ezechiel 36, unde Dumnezeu spune, că El voia să stropească apă curată peste ei! Aşa va face El la începutul Împărăţiei. „Şi ne vom întoarce; înnoieşte-ne zilele ca mai înainte!” O rugăciune impresionantă. Dacă ştim că Dumnezeu Însuşi la crucea de pe Golgota Şi-a creat o bază minunată prin Domnul Isus, prin lucrarea Sa, ca să realizeze aceasta conform planurilor Sale. El va da odată un răspuns minunat la această rugăciune prin venirea Domnului Isus.

Versetul 22

Plângerile 5.22: Sau ne-ai respins cu totul? Te-ai mâniat pe noi foarte mult?

Aceasta este ca în versetul 20. În sinagogă – mi s-a spus -, în ziua a 9-a a lunii a 5-a, aceasta este ziua de doliu după distrugerea celor două Temple, se citeşte întotdeauna această carte. Însă atunci se obişnuieşte ca după versetul 22 să se mai citească încă o dată versetul 21. Nu ştiu, dacă eu ar trebui să fac aceasta. Duhul Sfânt a călăuzit aşa fel, ca această carte să se termine cu versetul 22. Probabil că noi am fi dorit mai bine să avem versetul 21 la sfârşit. Probabil ar trebui să lăsăm versetul 22 la sfârşit, ca să ne spunem nouă înşine: speranţa noastră are o bază bună, însă noi înşine

rămânem oameni slabi. Mici, neînsemnaţi, care foarte uşor se pot îndoi şi foarte uşor ne putem exprima în felul următor: Sau ne-ai respins cu totul? Te-ai mâniat pe noi foarte mult? Adevărată deznădejde nu este: este şi rămâne speranţă. Căci în acest verset sună şi următoarea certitudine: Doamne, nu ar fi posibil, ca tu să ne respingi definitiv! Şi în acest ultim verset sună speranţa. Aş spune chiar: ea se aude ca o speranţă deznădăjduită – dar aceasta este o contradicţie. Uneori sufletele noastre trăiesc în felul acesta. Doamne, cât timp încă, a spus Moise în Psalmul 90, şi multe suflete au zis la fel pe parcursul secolelor. Şi de asemenea şi noi spunem, dacă ne gândim la venirea Domnului, la mântuirea noastră, noi, noi care ne scurgem într-acolo prin necazurile noastre. Şi noi spunem: Doamne, cât timp încă? Vino cât mai repede, Doamne Isuse!

Tradus de la: Die Klagelieder Jeremias (5)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu